

ДЈЕЛА СВЕТИЈЕХ АПОСТОЛА,

ПИСАО ИХ СВЕТИ АПОСТОЛ И ЈЕВАНЂЕЛИСТ ЛУКА.

ГЛАВА 1.

Прву сам ти књигу написао о свему, и Теофила, што поче Исус и творити и учити.

2. До дана кад се унесе, пошто Духом светијем заповједи апостолима које изабра,

3. Пред којима и по страдању своје показа себе жива многијем и истинитијем значаја, и јавља им се четрдесет дана, и говори о царству Божијему.

4. И сабранши их заповједи им да не иду из Јерусалима, него да чекају обећање очино, које чусте, рече, од мене;

5. Јер је Јован крстио водом, а ви ћете се крстити Духом светијем не да го последије ових људи.

6. А они онда који заједно бијаху, питаху га говорећи: Господе! хоћеш ли сад начинити царство Израилево?

7. А он им рече: није ваље знати времена и љета које отац задржа у својој власти;

8. Него ћете примити силу кад сиђе Дух свети на вас; и бићете ми сведоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарји и тј. до краја земље.

9. И ово рекавши видјеше они гађе се подиже и однесе га облак из очну њиховијех.

10. И кад гледаху за њим гађе иде на небо, гле, два човјена стадоше пред њима у бијелијем хаљинама,

11. Који и рекоше: људи Галилејци! шта стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас узе на небо тако ће доћи као што видјесте да иде на небо.

12. Тада се вратише у Јерусалим с горе која се зове Маслинска, која је близу Јерусалима један суботни дан хода.

13. И кад уђоше, понеше се у собу гађе стајашу Петар и Јавов, и Јован и Андрија, Филип и Тома, Вартоломјје, и Матеј, Јавов Алафејев и Симон Зидот, и Јуда Јаковљев.

14. Ови сви једнодушно бијаху једнаво на молитви и у мољењу са женама,

3. И повезаше им се раздијелени је-

и с Маријом мајером Исусовом и браћом његовом.

15. И у дане оне уставши Петар између ученика рече (а бијаше народа заједно око сто и двадесет имена):

16. Људи браћо! требао је да се изврши оно писмо што прорече Дух свети устима Давидовијем за Јуду који бреше пред онима што уквџише Исуса;

17. Јер се бројаше с нама, и бијаше примио дијел ове службе.

18. Он дакле стече њињу од плата неправде, и објесивши се пуче по српједи, и извсу се сва утроба његова.

19. И постаде знано свима који живе у Јерусалиму да ће се та књига прозвати њиховијем језиком Акедлама, које значи њива ервана.

20. Јер се пише у књизи псалтиру: да буде двор његов пуст, и да не буде никога ко би живље у њему, и: владичанство његово да прими други.

21. Треба дакле од ових људи који су били с нама за све зријеме како међу нас уђе и изиђе Господ Исус,

22. Почевши од крштена Јованова до дана кад се узе од нас, да буде с нама сведок његова васкрсенија један од ових љ.

23. И поставише двојицу, Јосифа који се зваше Варсава презименом Јуст, и Матију.

24. И помоливши се Богу рекоше: ти, Господе! који познајеш срца свију, покажи једнога од ове двојице кога си изабрао,

25. Да прями дијел ове службе и апостолства, из кога испаде Јуда да иде на мјесто своје.

26. И бацше коцке за њих, и паде коцка на Матију, и примише га међу једанаест апостола.

ГЛАВА 2.

И кад се наврши четдесет дана бијаху заједно сви апостоли једнодушно.

2. И у један пут постаде хука с неба као духање силнога вјетра, и налуни сву кућу гађе сјепаху;

3. И повезаше им се раздијелени је-

зници као огњени; и сједи по једном на заци као огњени; и сједи по једном на свакога од њих.

4. И напутише се сви Духа светог, и стадоше говорити другијем језицима, као што им Дух даваше те говораху.

5. А у Јерусалиму стајашу Јевреји људи побожни из свакога народа који је под небом.

6. А кад постаде овај глас, скупи се народ, и смете се: јер сваки од њих слушаше гађе они говоре његовијем језиком.

7. И дивљаху се и чуваху се говорећи један другоме: нијесу ли ово све Галилејци што говоре?

8. Па како ми чујемо сваки свој језик у коме смо се родили?

9. Парћани, и Мићани, и Елавлјани, и који смо из Месопотамје, и из Јудеје и Кинадокије, и из Понта и Азије,

10. И из Фригије и Памфлије, из Мисира и крајева Ливискијех код Кирине, и путници из Рима, и Јудејци и дошљаци.

11. Крићани и Арани, чујемо гађе они говоре нашијем језицима величине Божије.

12. И дивљаху се сви и не могаху се изчунити говорећи један другоме: шта ће дакле ово бити?

13. А други подсмјеривајући се говораху: наштали су се сви.

14. А Петар стаде за једнаесторицом и подиже глас свој и рече им: људе Јудејци и ви сви који живите у Јерусалиму! ово да вам је на знање, и чујте ријечи моје.

15. Јер ови нијесу пијани као што ви мислите, јер је тек трећи сахат дана; него је ово оно што каза пророк Јонао:

17. И биће у пошљедне дане, говори Господ, изиђу од Духа својета на свако тјело, и проречи ће синови ваши и њвери ваши, и младичи ваши видјети ће утаре и старци ваши сиње стове:

18. Јер ћу на сауте своје и на слушеније своје у те дане изалити од Духа својета, и проречи ће.

19. И даћу чудеса горе на небу и знаке доље на земљи: крв и огањ и пушење дима.

20. Ступце ће се претворити у гламу и мјесец у крв прије него дође велики и славни дан Господњи.

21. И биће да ће се сваки спасти који призове име Господње.

22. Људи Израилци! послушајте ријечи ове: Исуса Назарјанина, човјека од Бога потврђена међу вама славама и чудесима и знацима које учини Бог преко њега међу вама, као што и сами знате.

23. Овога одређенијем сајетом и промислом Божијим продава праминши, преко руке безаконича приваозате и убисте;

24. Којег Бог подиже, раздијеливши сиње стовне, као што не бијаше могуће да га оне држе.

25. Јер Давид говори за њега: Господ да једнако гледах пред собом: јер је с десне стране мене, да се не поманем;

26. За то се развесели срце моје, и обрадова се језик мој, на још и тјело моје почивање у наду;

27. Јер не ћеш оставити душе моје у паклу, нити ћеш дати да сметат твој види труљења.

28. Показаво си ми путове живота: и напутиш ме ресеља с лицем својијем.

29. Људи браћо! нева је слободно казати вам управо за старјешину Давида да и умрије, и упопан би, и гроб је његов међу нама до овога дана.

30. Пророк дакле будући, и знајући да му се Бог клетвом кле од рода бедара његовијех по тјелу подижити Христа, и посади га на пријестолу његову,

31. Предвидјевши говори за васкрсење Христа до да се не остави душа његова у паклу, ни тјело његово видје труљења.

32. Овога Исуса васкрсе Бог, чему смо ми сви сведоци.

33. Десницом дакле Божијом подиже се, и обећање светог Духа праминши од оца, изли ово што ви сад видите и чујете.

34. Јер Давид не изиђе на небеса, него сам говори: рече Господ Господу мојему: сједи мени с десне стране,

35. Док положим непријатеље твоје под ноже њогама твојима.

36. Тјердо дакле нева зна сав дом Израилев да је и Господом и Христом Бог учини овога Исуса кога ви распесте.

37. А кад чуше, разжали им се у срцу,

и речеше Петру и осталијем апостолима: шта ћемо чинити, људи браћо?

38. А Петар им рече: покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење грјехѡ; и примићете дар светогѡ Духа;

39. Јер је за вас обѡћање и за дјелу вашу, и за све даљне које ће год дозвати Господ Бог наш.

40. И другижем многијем рјечиима свједочаше, и мољаше их говорећи: ситите се од овога поквареногѡ рода.

41. Који давше радо примитише рјеч негову крстите се; и пристаде у тај дан око три хиљаде душа.

42. И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљену хљеба, и у молитвама.

43. И уђе страх у сваку душу; јер апостоли чинише многа чудеса и знаке у Јерусалиму.

44. А сви који вјероваше бијаху заједно, и имаху све заједно.

45. И теветину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше.

46. И сваки дан бијаху једнако једнодушно у цркви, и ломљеху хљеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца.

47. Хвалехи Бога, и имајући милост у свиму људи. А Господ свими дан умножаваше друштво онијех који се спасаваху.

ГЛАВА 3.

А Петар и Јован иђаху заједно горе у цркву на молитву у девети сахат.

2. И бијаше један човјек хром од утробе матери своје, којета попаху и сваки дан метаху пред врата црквена која се зову Красна да проси милостињу од људи који улазе у цркву;

3. Који видјевши Петра и Јована да хоће да уђу у цркву прошаше милостињу.

4. А Петар погледавши на њ с Јованом, рече: погледај на нас.

5. А он гледаше у њих мислећи да ће му они што дати.

6. А Петар рече: сребра и злата нема у мене, него што имам ово ти дам: у име Исуса Христа Назарѡанина устану и ходи.

7. И узе га за десницу и подиже. И одмах се утврдише његова стопала и глежњи.

8. И скочивши устаде, и хођаше, и уђе с њима у цркву идући и скачући и хвалећи Бога.

9. И видјеше га сви људи гдје иде и хвали Бога.

10. А знадијеху га да онај бјеше што милостине ради сједаше код Красних врата црквенијех, и напунише се чудом и страхом за то што би од њега.

11. А кад се исцијелише хроми Дражаше Петра и Јована, навалише и њима сви људи у тријем, који се зваше Соломуну, и чуђаху се.

12. А кад видје Петар, одговараше људима: људи Израилъци! што се чудите овоме? Или шта гледате на нас, као да смо својом силом или побожношћу учинили да он иде?

13. Бог Авраамов и Исавов и Јаковљев, Бог отаца нашјех, прослави сына својета Исуса, којета ви предадоште, и одрекосте га се пред лицем Пилатовијем кад он суди да га пусти.

14. А ви снади и праведника одрекосте се, и испросисте човјека кривика да вам поклони;

15. А начелника живота убиште, којета Бог васкрсе из мртвијех, чему смо ми свједоци.

16. И за вјеру имена његова овога, кога видите и познајете, утврди име његово; и вјера која је кроза њ даде му цијело здравље ово пред свима вама.

17. И сад, браћо, знам да из незнања оно учинисте, као и кнезови ваши.

18. А Бог како напријед јави устима свиму пророка својих да ће Христос пострадади, изврши тако.

19. Покајте се дакле, и обратите се да се очистите од грјехѡ својих, да дођу времена одмарања од лица Господњегѡ,

20. И да пошље напријед нареченога вам Христа Исуса,

21. Којета ваља дакле небо да прими до онога времена кад се све поправи, што Бог говори устима свиму светијех пророка својих од постања свијета.

22. Мојије дакле оцењива нашјем рече: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене; њега послушајте у свему што вам каже.

23. И биће да ће се свака душа која не послуша тога пророка истребијети из народа.

24. А и сви пророци од Самуила и до тог колико их год говорих, и за ове дане јављаше.

25. Ви сте синови прѡрѡка и завјета који учини Бог с оцењива нашјем говорећи Аврааму: и у сјемени твојему благословиће се сви народи на земљи.

26. Вама наприје Бог подиже сына својета Исуса, и посла га да вас благовјешта да се сваки од вас обрати од нечистије својегѡ.

27. А он и Јован одговарајући рекосе им: судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога?

28. Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо.

29. А они запрјегивши им путшине их, не нагнавши ништа како би их мучили, народа ради; јер сви хваљаху Бога за оно што се бјеше догодило.

30. Јер онемо човјеку бјеше више од четрдесет година на ком се догоди ово чудо здравља.

31. А кад их отпустише, дођоше с њима, и јавише шта им рекосе главари свештенички и старјешине.

32. А они кад чуше, једнодушно подигоше глас к Богу и рекосе: Господе Боже, ти који си створио небо и земљу и море и све што је у њима;

33. Који устима Давида слуге својегѡ рече: за што се буне незнабошци, и народи измишљаваху празне ријечи; и кнезови се сабраше у једно на Господа и на Христа његова.

34. Завста се сабраше у овоме граду на светогѡ сына твојета Исуса, којета си помазѡ, Ирод и Понтијски Пилат с незнабошцима и с народом Израилъевим.

35. Да учине што рече твоја и савјет твој напријед одреде да буде.

36. И сад Господе! погледај на њих: не пријетне, и дај слугама својима да говоримо са сваком слободом рјеч твоју; и пружај руку своју на исцјелѡвање и да знаци и чудеса бивају именом светогѡ сына твојета Исуса.

37. И пошто се они помолише Богу заједно, и пошљаху с Исусом.

ГЛАВА 4.

А кад они говораху народу, нађоше на њих свештеници и војвода правени и садувјеји;

2. И расрдихе се, што они уче људе и јављају у Исусу васкресеније из мртвијех.

3. И дигоше на њих руке, и мегнуше их у затвор до у јутру; јер већ бјеше вече.

4. А од онијех који слушаху рјеч многи вјероваше, и постаде број људи овог пег хиљада.

5. А кад би у јутру, скупише се кнезови њихови и старјешине и књижевници у Јерусалиму.

6. И Ана поглавар свештенички и Кајафа и Јован и Александар и коливо их год бјеше од рода свештеничкогѡ;

7. И метнувши их на срједу питаху: каком силом или у чије име учинисте ви ово?

8. Тада Петар напунивши се Духом светогѡ рече им: кнезови народни и старјешине Израилъеве!

9. Аво нас данас питате за добро дјело које учинисмо болесну човјеку те он оздрави;

10. Да је на знање свима вама и свему народу Израилъеву да у име Исуса Христа Назарѡанина, којета ви раскресте, којета Бог подиже из мртвијех, стоји овај пред вама здрав.

11. Ово је камен који ви зидали одбацисте, а постаде глава од угла; и нема ни у једноме другом спасенија.

12. Јер нема другога имена под небом данога људима којим би се ми могли спасти.

13. А кад видјеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи нечистијезвени и прости, дивљеху се, а знадијеху их да бијаху с Исусом.

тресе се мјесто гдје бијаху сабрани, и напунише се сви Духа светог, и говораху ријеч Божију са слободом.

32. А у народа који вјерова бјеше једно срце и једна душа; и ни један не говораше за намање своје да је његово, него им све бјеше заједничко.

33. И апостоли с великом силом свједошашу за васкресније Господа Исуса Христа; и благодат велика бјеше на свима њима:

34. Јер ни један међу њима не бјеше сиромашан, јер колико их год бијаше који имадијашу њиве или куће, продавашу и доношашу новце што узимаху за то.

35. И меташу пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што вога требаше.

36. А Јосиф, прозвани од апостола Варнава, које значи син утјехе, Левит родом из Кипра,

37. Он имадијаше њиву, и продавши је донесе новце и метну апостолима пред ноге.

ГЛАВА 5.

А један човек, по имену Ананија, са женом својом Сапфетом продаде њиву, и сакри од новца са знањем и жетну апостолима пред ноге.

3. А Петар рече: Ананија! за што нацуну сотога срце твоје да сакреш Духу светоме и сакријеш од новца што узе за њиву?

4. Када је била у тебе не бјеше ли твоја? И кад је продале не бјеше ли у твојој власти? За што си дакле такову ствар метнуо у срце своје? Људима нијеси славао него Богу.

5. А кад чу Ананија ријечи ове, паде и вдахну; и уђе велики страх у све који слушаху ово.

6. А момци упавши узеше га и изнесе те закопаше.

7. А кад прође ово три сахата, уђе и жена његова не знајући шта је било.

8. А Петар јој одговори: кажи ми јесте ли за толико дали њиву? А она рече: да, за толико.

9. А Петар јој рече: за што се логвористе да испунасте Духа Господњег? Гле, ноге оних који твога мужа заковаше пред вратима су, и измијеше те.

10. И одмах паде пред ногама његовијем и вдахну. А момци упавши нађоше је мртву и изнесе те је и закопа-ше код мужа њезина.

11. И уђе велики страх у сву цркву и у све који чуше ово.

12. А ругама апостолима учинише се многи знаци и чудеса међу људима; и бијаху сви једнодушно у тријему Солунону.

13. А од осталијех нико не смијаше приступити к њима; него их хваљаше народ.

14. А све више пристајашу они који вјеровашу Господа, мноштво људи и жена.

15. Тако да и по улицама изношаху болеснике, и меташу на постелема и на носилама, да би кад прође Петар барем сјенка његова осјенила кога од њих.

16. А долажаху многи и из околних градова у Јерусалим, и доношашу болеснике и које мучашу нечисти духови; и сви оздрављашу.

17. Али устаде поглавар свештенички и сви који бијаху с њим, од јереси садукјеске, и напунише се зависти,

18. И дигоше руке своје на апостоле, и метнуше их у општи затвор.

19. А анђео Господњи отвори ноћу врата тамничка, и изведашни их рече:

20. Идите и станите у цркви те говорите народу све ријечи овога живота.

21. А кад они чуше, уђоше у јутру у цркву, и учашу. А кад дође поглавар свештенички и који бијаху с њим, сазваше сабор и све старјешине од синова Израилевих, и послаше у тамницу да их доведу.

22. А кад сауте отидоше, не нађоше их у тамници; онда се вратише и јавише им.

23. Говорећи: тамницу нађосмо заључану са сваком тврђом и чуваре гдје стоје пред вратима; али кад отворисмо, унутра ни једнога не нађосмо.

24. А кад чуше ове ријечи поглавар свештенички и војвода цркви и остали главари свештенички, не могаху им се научити шта би то свад било.

25. А неко дође и јави им говорећи: ено они људи што их бицисте у тамницу, стоје у цркви и уче народ.

26. Тада отаде војвода с момцима и

ма не пристајашу учити и проповиједати јеванђеље о Исусу Христу.

ГЛАВА 6.

А у ове дане, кад се умножише ученици, подигоше Грци вику на Јерере што се њихове удовице забораваљаху кад се држељаше храна сваки дан.

2. Онда дванаесторица дозвавши мноштво ученика, рекоше: није прилично нама да оставимо ријеч Божију на да служимо око трпеза.

3. Нађате дакле, браћо, међу собом седам поштенијех људи, пундјех Духа светог и преумдрости, које ћемо поставити над овим послам.

4. А ми ћемо у молитви и у служби ријечи остати.

5. И ова ријеч би угодна свему народу. И избраше Стевана, човјека напуњена вјере и Духа светог, и Филипа, и Прокора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николу покрштенака из Антиохије.

6. Ове поставише пред апостоле, и они помолиши се Богу метнуше руке на њих.

7. И ријеч Божија растајаше, и множише се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи покоравашу се вјери.

8. А Стеван пун вјере и силе чиниаше знаке и чудеса велика међу људима.

9. Тада усташе неки из зборнице која се зове Ливерџанска и Кириничка и Александријанска и онијех који бијаху из Киликије и Азије, и приступашу се са Стеваном.

10. И не могаху противу стаги премудрости и Духу којим говораше.

11. Тада договораше људе те казаше: чусмо га гдје хули на Мојсија и на Бога.

12. И побунише народ и старјешине и књижевнике, и напашоше и ухватише га, и доведоше га на сабор.

13. И изведоше лажне свједоке који говорашу: овај човек не престaje хулити на ово свето мјесто и на закон.

14. Јер га чусмо гдје говори: овај Исус Назарећанин разваљаше ово мјесто, и измијенише обичаје које нам остави Мојсије.

15. И поглавни наъ сви који сједо-

доведе их не на силу: јер се бојашу народа да их не побдије камењем.

27. А кад их доведоше, поставише их пред сабор, и запита их поглавар свештенички говорећи:

28. Не запријетисмо ли вам отприче да не учите у ово име? и гле, напунисте Јерусалим својом науком, и хоћете да бацате на нас крв овога човјека.

29. А Петар и апостоли одговарајући рекоше: већма се треба Богу покоравати него ли људима.

30. Бог отаца напшћех подиже Исуса, којег ви убисте објесивши на дрво.

31. Овога Бог деснином својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израјел покајање и отприштење гријеха.

32. И ми смо његови свједоци овијех ријечи и Дух свети којег Бог даде оцима који се њему покоравашу.

33. А кад они чуше, врло се расрданише, и мишљаху да их побдију.

34. Али онда устаде у скупутици један фарисеј, по имену Гамалило, законик, поштован од света народа, и заповједи да апостоли мало кинју на поље.

35. Па рече њима: људи Израјелци! гледајте добро за ове људе шта ћете чинити;

36. Јер прјие овијех дана уста Тевда, говорећи да је он нешто, за којим пристаде људи на број око четри стотине; он би убијен, и сви који га слушаху развилоше се и припадоше.

37. По том уста Јуда Галилејан, у да не пријелса, и одвуче доста људи за собом; и он погубе, и сви који га слушаху разасуше се.

38. И свад њам кажем: профите се овијех људи и оставте их; јер ако буде од људи овај савјет или ово дјело, поварите се.

39. Ако ли је од Бога, не можете га поварити, да се како не нађете као богоборци.

40. Онда га послушаше, и дозвавши апостоле крбише их, и запријеташе им да не говоре у име Исусово, и отпустише их.

41. А они онда отидоше од сабора радујући се што се удостојаше примити срамоту за име Господа Исуса.

42. А сваки дан у цркви и по кућа-

ху на сабору видјеше лице његово као лице анђела.

ГЛАВА 7.

А поглавар свештенички рече: је ли дакле тако?

2. А он рече: људи браћо и оци! послушајте. Бог славе јави се оцу нашем Аврааму кад бјеше у Месопотамији, и приде него се досели у Харан,

3. И рече му: изиђи из земље своје и од рода својега и из дома оца својега, и дођи у земљу коју ћу ти ја показати.

4. Тада изиђе из земље Халдејске, и досели се у Харан; и оданде, по смрти оца његова, пресели га у ову земљу у којој ви сад живите.

5. И не даде му наслједства у њој ни стопе; и обрече му је дати у државке и сјемени његову послације њега, док он још немаше дјетета.

6. Али Бог рече овако: сјеме твоје биће дошљаци у земљи туђој, и најте- раће га да служи, и мучиће га четири спотане година.

7. И народу коме ће служити ја ћу судити, рече Бог; и по том ће изићи, и служити мени на овоме мјесту.

8. И даде му завјет обрезања, и та- ко роди Исака, и обреза га у осми дан; и Исаак Јакова, и Јаков дванаест ста- рјенина.

9. И старјенине завиђаху Јосифу, и продадохе га у Мисир; и Бог бјеше с њим.

10. И избави га од свију његовијех ве- воља, и даде му милост и премудрост пред Фараоном царем Мисирским, и постави га поглаваром над Мисиром и над свијем домом својијем.

11. А дође глад на сву земљу Мисир- ску и Ханаанску и невоља велика, и не надаху хране оци наши.

12. А Јаков чувши да има пшенице у Мисиру посла најприје оце наше.

13. И кад дођоше други пут, позва- ше Јосифа браћа његова, и род Јоси- фов поста познат Фараону.

14. А Јосиф посла и дозва оца својега Јакова и сву родбину своју, седамде- сет и пет душа.

15. И Јаков сиђе у Мисир, и умрије, он и оцви наши.

16. И пренесохе их у Сикем, и ме-

тнуше у гроб који купи Авраам за новце од синова Еморвијех у Селеку.

17. И кад се приближи врјеме обе- хања за које се Бог закле Аврааму, народ се народи и умножи у Мисиру,

18. Док наста Артути цар у Мисиру, који не знаше Јосифа.

19. Овај наиксли замо за наш род, из- мучи оце наше да своју дјецу бацаху да не живе.

20. У то се врјеме роди Мојсије, и бјеше Богу угодан, и би три мјесеца храњен у кући оца својега.

21. А кад га избацише, узе га кћи Фараонова, и одгаји га себи за сина.

22. И научи се Мојсије свој премуд- рости Мисирској, и бјеше сиљан у ри- јечима и у дјелима.

23. А кад му се навршиваше четрдесет година, дође му на ум да обиђе браћу своју, синове Израјљеве.

24. И видјевши једноме гдје се чини неправда, поможе, и покаја онога што му се чиваше неправда, и уби Мисирца.

25. Мишљаше пак да браћа његова разумију да Бог његовом руком њима спасеније даде: али они не разумјеше.

26. А сјутрадан дође међу такве који се бијеху свадлики, и мираше их говорећи: људи, ви сте браћа, за што чините неправду један другоме?

27. А онај што чиваше неправду бл- жњему отури га говорећи: ко је тебе поставио кнезом и судијом над нама?

28. Или и мене хоћеш да убијеш као што си јуче убио Мисирца?

29. А Мојсије побјеже од ове ријечи, и поста дошљак у земљи Мадјамској, гдје роди два сина.

30. И кад се наврши четрдесет годи- на, јави му се у пустињи горе Синајске анђео Господњи у пламену огњеном у кунци.

31. А кад Мојсије видје, дивљаше се утвари. А кад он приступи да види, би глас Господњи к њему:

32. Ја сам Бог отаца твојијех, Бог Авраамов и Бог Исаков и Бог Јаков- лев. А Мојсије се бјеше уздрктао и не смијаше да погледа.

33. А Господ му рече: изиђи обућу са својијех ногу: јер је мјесто на коме стојиш света земља.

34. Ја добро видјех мучу својега на- рода који је у Мисиру, и чух њихово

удисање, и сиђох да их избавим; и сад ходи да те пошљем у Мисир.

35. Овога Мојсија, којег отурише ре- кавши: ко те постави кнезом и суди- јом? овога Бог за кнеза и избавићега посла руком анђела који му се јави у кунци.

36. Овај их изведе учинивши чудеса и знаке у земљи Мисирској и у пустињи и знаке у пустињи четрдесет година.

37. Ово је Мојсије који еваз синова Израјљевијем: Господ Бог ваш по- дигнуће вам пророка из ваше браће, као мене: свега послушајте.

38. Ово је онај што бјеше у цркви у пустињи с анђелом, који му говори на гори Синајској, и с оцима нашим; ко- ји прими ријечи живе да их нама да;

39. Којег не хтијеше послушати оци наши, него га одбацише, и огрнуше се срцем својијем у Мисир;

40. Рекавши Арону: научни нам бо- гове који ће ићи пред нама, јер овоме Мојсију, који нас изведе из земље Ми- сирске, не знамо шта би.

41. И тада научивше теле, и прине- соше жртву идолу, и радоваху се руко- творни својој.

42. А Бог се огрну од миза, и преда- де их да служе војницама небескијем, као што је писано у књизи прорба: еда заклања и жртве принесосте ми за че- трдесет година у пустињи, доме Ис- рајљев?

43. И примисте задор Молохов, и зви- језду бога својега Ремзана, кпнове које научисте да им се молиште; и пресели- ћу вас даље од Вавилона.

44. Оцви наши имаху задор свједо- чанства у пустињи, као што заповједи овај који говори Мојсију да га научи по оној прилици као што га видје;

45. Који и прикише оцви наши и донесохе с Исусом Назаром у земљу незнабожаца, које отури Бог испред лица наших отаца, тја до Давида,

46. Који нађе милост у Бога, и из- моли да нађе мјесто Богу Јаковљеву.

47. А Солонму му научи куну.

48. Али најрши не живи у рукотво- реним црквама, као што говори про- рок:

49. Небо је мени пријестол а земља оно што говораше Филип, слушајући и подножеје погама мојима: како ћете ми

кућу свизати? говори Господ; или ко- је је мјесто за које почиваше?

50. Не створи ли рука моја све ово?

51. Тврдовати и необрезанијех ср- ца и ушћу! ви се једнако протигите Дуку светоме; како вапи оци, тако и ви.

52. Којег оа пророка не протераше оци ваши? И побихе оне који напри- јед, јавише за долмаз праведника, ко- јег ви сад издајници и крвници по- стадохте;

53. Који прикисте закон наредбом анђелском, и не одржаште.

54. Кад ово чуше, расрадише се врло у срцима својима, и шпругтаху зубима њав.

55. А Стефан будајући пут Дука све- тога погледа на небо и видје славу Божију и Исуса гдје стоји с десне стра- не Богу;

56. И рече: ево видим небеса отво- рена и сина човјечијег гдје стоји с десне стране Богу.

57. А они повивавши иза гласа за- тививаху уши своје, и навалише је- днодушно њав.

58. И изведавши га из града стадо- ше га зашпати камењем, и свједоци хањне своје метнуше код ногу мав- дића по имену Савла.

59. И зашпаху камењем Стефана, ко- ји се мољаше Богу и говораше: Госпо- де Исусе! прими дух мој.

60. Онда клеце на кољена и повика иза гласа: Господе! не прими им ово за грјех. И ово рекавши умрије.

ГЛАВА 8.

Савле пак бјеше пристао на његову смрт. А у тај дан постаде велико го- вење на цркву Јерусалимску, и сви се расијаше по крајевима Јудејским и Сажаријским осим апостола.

2. А људи побожни уконаше Стефана и велики плач учинише над њим.

3. А Савле досађиваше цркви, јер ишае по кућама, и вучијаше људе и жене те предаваше у тамницу.

4. А они што се бијашу расијали про- мављу проповиједājuћи ријеч.

5. А Филип сипавши у град Сама- ријски проповиједаше им Христа.

6. А народ пакаше једнодушно на гледајући знаке које чинваше;

7. Јер духови крстиса с великом вичом изјављаху не многијех у којима би-
јаху, и многи узети и хроми оздраваше.
8. И би велика радост у граду оное.
9. А бјеше један човјек, по имену Ск-
вођаше у граду и граду и до-
рећи да је он нешто велико;
10. На којег гледаху сви, и мало и
велико, говорећи: ово је велика сила
Божја.
11. А за то гледаху на њега што их
много времена чинила умиљаваше.
12. Кад пак вјероваше Филлипу који
проповиједаше јеванђеље о царству
Божјему и о имену Исуса Христа,
13. Тада и Симон вјероваше, и крсти-
ши се оста код Филипа; и видећи дје-
ла и знаке велике који се чиняху де-
ваше се врадо.
14. А кад чуше апостоли који бијаху
у Јерусалиму да Самарја прими ри-
јеч Божју, послаше е њима Петра и
Јована.
15. Који сишавши помолише се Бо-
гу за њих да преме Духа светог;
16. Јер још ни на једнога не бјеше
име Господа Исуса.
17. Тада апостоли метнуше руке на
њих, и они примише Духа светог.
18. А кад виде Симон да се даје Дух
свети кад апостоли метну руке, донесе
им новце
19. Говорећи: дајте и мени ову власт
да кад метнем руке на кога прими Ду-
ха светог.
20. А Петар му рече: новци твоји
с тобом да буду у погибао, што си по-
мислио да се дар Божји може добити
за новце.
21. Нема теби дијела ни иста у овој
ријечи; јер срце твоје није право пред
Богом.
22. Покај се дакле од ове своје пакос-
сти, и моли се Богу да би ти се опро-
стила подмисао срца твога.
23. Јер те видим да си у грвој жуци
и у свези неправде.
24. А Симон одговарајући рече: по-
молиће се ви Господу за мене да не
нађе на мене ништа од овога што
рекохте.
25. Тако они посвједочивши и гово-

- ривши ријеч Господњу вратише се у
Јерусалим, и многијех селима Сама-
ријским проповиједаше јеванђеље.
26. А анђео Господњи рече Филипу
говорећи: устани и иди на подне на
пут који силази од Јерусалима у Газу
и цуст је.
27. И уставши пође. И гле, човјек Ара-
пин, ушкољеник, властелн Кандаки-
је царше Арапске, што бјеше над свима
безимнем ризницама, који бјеше до-
шао у Јерусалим да се моли Богу,
28. Па се враћаше, и сједећи на коли-
ма својим читаше пророка Исаяу.
29. А Дух рече Филипу: приступи и
прилијепи се тијем колима.
30. А Филип притржавши чу га гдје
чита пророка Исаяу, и рече: а разу-
мијеш ли што читаш?
31. А он рече: како бих могао ако ме
ко не упуте? И умоли Филипа те се
попе и сједе с њим.
32. А мјесто из писма које читаше
бјеше ово: као овца на заклање одве-
де се, и нијем као јагње пред овцјем
који га стрже, тако не отвори уста
својјех.
33. У његовом понижњу уклде се суд
његов. А род његов ко ће изсавати? Јер
се његов живот узима од земље.
34. Онда ушкољеник одговори Фи-
липу и рече: молим те, за кога ово го-
вори пророк? Или за себе или за кога
другог?
35. А Филип отворивши уста своја, и
почевши од писма овога, проповиједи
му јеванђеље Исусово.
36. Како иђаху путем дођоше на не-
каку воду; и рече ушкољеник: ево
воде, шта брани мени да се крстим?
37. А Филип му рече: ако вјерујеш
од свега срца својег, можеш. А он од-
говарајући рече: вјерујем да је Исус
Христос син Божиј.
38. И заповиједи да стану кола, и си-
ђоше оба на воду, и Филип и ушкољ-
еник, и крсти га.
39. А кад изиђоше из воде, Дух свети
паде на ушкољеника, а анђео Госпо-
дњи узе Филипа, и видне га не виде
ушкољеник; него отиде путем своји-
јем радујући се.
40. А Филип се обрете у Азоту; и про-
повиједаше јеванђеље си-
ма градовима, док не дође у Тесарију.

ГЛАВА 9.

- А Савле још динући пријетом и
спрзу на ученике Господње приступи
к поглавару свештеничком,
2. И измоли у њега посланице у Де-
маск на зборнице, ако кога нађе од
овога пута, и људе и жене свезане да
доведе у Јерусалим.
3. А кад бјеше на путу и дође близу
Дамаска, у један пут обасја га свјет-
лост с неба,
4. И паднувши на земљу чу глас гдје
му говори: Савле! Савле! за што ме
гонити?
5. А он рече: во си ти, Госпode? А
Господ рече: ја сам Исус, којег ти
тонш: тешко ти је противу бодна
праћати се.
6. А он дркљући од страха рече: Го-
спode! шта хоћеш да чиним? И Го-
спод му рече: устани и иди у град,
па ће ти се казати шта ти треба чи-
њити.
7. А људи који иђаху с њим стајаху
и чуђаху се, јер чуђаху глас а не ви-
ђаху никога.
8. А Савле уста од земље, и отворе-
нијем очима својјем никогат не виђа-
ше. А они га узеше за руку и уведоше
у Дамаск.
9. И бјеше три дана слеп, и не је-
де, ни пи.
10. А у Дамаску бјеше један ученик,
по имену Ананија, и рече му Господ
у утвари: Ананија! А он рече: ево ме,
Госпode!
11. А Господ му рече: устани и иди
у улицу која се зове Права, и тражи у
доку Јудином по имену Савла Гарша-
пина; јер гле, он се моли Богу.
12. И виде у утвари човјека, по име-
ну Ананију, гдје уђе и метну руку на
да прогледа.
13. А Ананија одговори: Госпode! ја
чух од многијех за тога човјека коли-
ка зла почини светима твојима у Јеру-
салиму;
14. И ова је има власт од главара све-
штеничких да веже све који призи-
вају име твоје.
15. А Господ му рече: иди, јер ми је
он суд забрани да изнесе име моје пред
незаконшце и цареве и синове Изра-
љеве.

16. А ја ћу му показати колико му
ваља пострадаати за име моје.
17. И пође Ананија, и уђе у кућу, и
метнувши руке на њ рече: Савле брате!
Господ Исус, који ти се јави на путу
којем си ишао, посла ме да прогле-
даш и да се напуниш Духа светог.
18. И одмах отпаде од очју његова-
јех као ердушт, и одмах прогледа, и
уставши крсти се.
19. И пошто пође окрјети се; и
би Савле неколико дана с ученицима
који бијаху у Дамаску.
20. И одмах по зборницама пропови-
једаше Исуса да је он син Божји.
21. А сви који слушаху дивљаху се
и говораху: није ли ово онај што го-
вљаше у Јерусалиму оне који спомиња-
ху име ово, и овдје за то дође да их
повезане води главарима свештенич-
ким?
22. А Савле се већна силваше и за-
буњиваше Јевреје који живје у Дамаску,
доказујући да је ово Христос.
23. А кад се наврши подоста дана,
договорише се Јевреји да га убију.
24. Али Савле дознаде њихов дого-
вор; а они чуваху врата дан и ноћ да
би га убили;
25. А ученици га узеше ноћу и спу-
стише преко зида у котарици.
26. А кад дође Савле у Јерусалим,
огледаше да се прибије уз ученике; и
сви га се бојаху, јер не вјеровашу да је
ученик.
27. А Варнава га узе и доведе к апо-
столима, и казав им како на путу виде
Господа, и како му говори, и како у
Дамаску слободно проповиједаша име
Исусово.
28. И објаше с њима и улази у Јеру-
салим и излази и слободно проповије-
даше име Господа Исуса.
29. И говораше и препираше се с Гр-
цима; а они гледаху да га убку.
30. А кад разуваше браћа, сведоме
га у Тесарију, и отпустише га у Герт.
31. А цркви по свој Јудеји и Галилеји
и Самарји бијаху на миру, и напре-
доваху, и хођаху у страху Господњем,
и умножаваху се утјехом светог Духа.
32. И догоди се кад Петар обилазаше
сви, да дође и к светима који жи-
вљаху у Лиди.
33. И нађе тамо једнога човјека по

имену Енеју, који већ осам година лежаше на одру, јер беше узет.

34. И рече му Петар: Елеја! исијелује те Исус Христос, устани и простри сам себи. И одмах уста.

35. И видеше га сви који живљаху у Лиди и у Асарону, и обратише се ка Господу.

36. А у Јопи беше једна ученица, по имену Тавита, које значи срна, и она беше пута добрих дјела и милостиње што чинише.

37. И догоди се у те дане да се она раболоже и умрије; онда је окунаше и метнуше у горњу собу.

38. А бугаји да је Лида близу Јопе, онда ученици чувши да је Петар у њој послаше два човјека молећи га да не покажи труда доћи до њих.

39. А Петар уставши отиде с њима, и кад дође, завсалоше га у горњу собу, и скунише се око њега све удовице плачући и повазујући сузне и хаљине што је радила Срна док је била с њима.

40. А Петар изгнавши све на поље клече на кољена и помоли се Богу, и окрећући се к тјелу рече: Тавито! дјевши Петра сјде.

41. Петар пак пруживши јој руку подиже је; и дозваше свете и удовице показав је живу.

42. И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вјероваше Господу.

43. И догоди се да он оста много дана у Јопи у некога Симона кожара.

ГЛАВА 10.

А у Тесарији беше један човјек по имену Корнилије, капетан од чете која се зваше Талијанска.

2. Побожан и богобојазан са цијелијем домом својим, који даваше милостињу многим људима и мољаше се Богу без престане;

3. Он виде је на јави у утвари око деветог сахата днени анђела Божијег даје сиђе к њему и рече му: Корнилије!

4. А он погледавши на њ и уклашавши се рече: што је Господе? А он му рече: молитве твоје и милостиње изиђоше на шакет Богу;

5. И сад пошља у Јопу људе и дозови Симона прозваног Петра:

6. Он стоји у некога Симона кожара, којег је кућа код мора: он ће ти казати ријечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

7. И кад отиде анђео који говори Корнилију, дозваши двојицу од својих слугу и једнога побожна војника од онијех који му служяху,

8. И казавши им све посла их у Јопу.

9. А сјутрадан кад они иђаху путем и приближише се ка граду, изиђе Петар у горњу собу да се помоли Богу у шести сахат.

10. И огладаше, и пшаше да једе; а кад му они готовљаху, дође изван себе,

11. И виде небо отворено и суд некакав гдје силази на њага, као велико платно, завезан на четири рогаља и спушта се на земљу;

12. У коме бијашу сва четворозакна на земљи, и змијерише и бубине и птице небеске.

13. И постаде глас к њему: устани, Петре! поколи и поједи.

14. А Петар рече: ни по што, Господе! јер никад не једох што погано или нечисто.

15. И гле, глас опет к њему другим: што је Бог очистио ти не погани.

16. И ово би тринут, и суд се опет уве на небо.

17. А кад се Петар у себи дивљаше шта би била утвара коју виде, и гле, људи послани од Корнилија, напитаваши и наглавши дом Симонов стадоше пред вратима,

18. И зовнувши питаху: стоји ли овдје Симон прозвани Петар?

19. А док Петар размишљаваше о утвари, рече му Дух: ово три човјека траже те;

20. Нето устани и сиђи и иди с њима не премишљајући ништа, јер их ја послах.

21. А Петар сивашви к људима посланијем к себи од Корнилија рече: ево ја сам кога тражите; што сте дошли?

22. А они рекоше: Корнилије елелетан, човјек праведан и богобојазан, познат код свега народа Јеврејскога, примио је заповијест од анђела свето-

које њаво бјеше надвладао; јер Бог бијаше с њим.

39. И ми смо свједоци свеу што учини у земљи Јудејској и у Јерусалиму; којег и убеше објесивши на дрво.

40. Овога Бог васкресе трећи дан, и даде му да се покаже,

41. Не свеу народу него нама свједоцима најпријед зашранима од Бога, који с њим једосмо и писмо по васкрсенију његовом из мртвих.

42. И заповједи нам да проповиједимо народу и да свједочимо да је он наречени од Бога судија живијем и мртвијем.

43. За ово свједоче сви пророци да ће именом његовијем примити опроститије гријех сви који га вјерују.

44. А док још Петар говораше ове ријечи, сиђе Дух свети на све који слушаху ријеч.

45. И удивише се вјерни из обрезања који бијашу дошли с Петром, онда да се и на незнабошце изли дар Духа светога.

46. Јер их слушаху гаје говоряху језике, и величашу Бога. Тада одговори Петар:

47. Еда може во воду забранити да се не крсте они који примише Духа светога као и ми?

48. И заповједи им да се крсте у име Исуса Христа. Тада га молише да остане код њих неколико дана.

ГЛАВА 11.

А чуше и апостоли и браћа који бијашу у Јудеји да и незнабошци примише ријеч Божију.

2. И кад изиђе Петар у Јерусалим, препираху се с њим који бијашу из обрезања,

3. Говорећи: ушао си к људима који нијесу обрешани, и јео си с њима.

4. А Петар почевши казиваше им редом говорећи:

5. Ја бијаш у граду Јопи на молитви, и дошавши изван себе видјех велику гаје силази са четири рогаља и спушта се на небо, и дође до преда ме.

6. Погледавши уљ опасак и видјех четворозакна земљаска, и змијерише и бубине и птице небеске.

та да дозове тебе у свој дом и да чује ријечи од тебе.

23. Онда их дозва унутра и угости. А сјутрадан уставши Петар пође с њима, и неки од браће која бјеше у Јопи пођоше с њим.

24. А сјутрадан уђоше у Тесарију. А Корнилије чекаше их сазваши родољубиву своју и љубавне пријатеље.

25. А кад Петар пшаше да уђе, стрете га Корнилије, и паднувши на ноге његове поклони се.

26. А Петар га подиже говорећи: устани, и ја сам човјек.

27. И с њим говорећи уђе, и нађе многе који се бијашу сабрали.

28. И рече им: ви знате како је неприкладно човјеку Јеврејину дружити се или долазити к тјелу; али Бог мени показа да ни једнога човјека не зовем поганим или нечистим;

29. За то и без сумње дођох позван. Питам вас дакле за што посласте мене?

30. И Корнилије рече: од четвртога дана до овога часа ја постих, и у девети сахат мољаш се Богу у својој кући, и гле, човјек стаде преда мноу халани сјајно,

31. И рече: Корнилије! услишена би молитва твоја и милостиње твоје поменуше се пред Богом.

32. Пошља дакле у Јопу и дозови Симона који се зове Петар: он стоји у кући Симона кожара код мора, који кад дође казаће ти.

33. Онда ја одмах послах к теби; и ти си добро учинио што си дошао. Сад дакле ми сви стојимо пред Богом да чујемо све што је теби од Бога заповједено.

34. А Петар отворивши уста рече: заиста видим да Бог не гледа во је ко?

35. Нето у сваком народу који се боји њега и твори правду мио је њему.

36. Ријеч што посла синонима Израјелјевцијем, јаљајући мир по Исусу Христу, она је Господ свима.

37. Ви знате говор који је био по својој штеви које проповиједат Јован:

38. Исуса из Назарета како га помазва Бог Духом светим и силом, који прође чиниши добро и исијелујући све

ту и дођоше к вратима гвонденијем која дођаху у град, она им се сама отворише; и изишавши профеше једну улицу, и анђео одмах одступи од њега.

11. И кад дође Петар у себи рече: сва зајеста видим да Бог посла анђео да својета те ме избави из руку Иродовијех и од свега чезања народа Јерусалимскога.

12. И размисливши дође кући Марије матере Јована који се звахше Марко, гађе биђаху многи сабрани и мољаху се Богу.

13. А кад куну Петар у врата од двора, приступи дјевојка по имену Родва, да чује.

14. И познавши глас Петров од радости не отвори врата, него утрича и каза да Петар стоји пред вратима.

15. А он јој рекоше: јеси ли ти луд да? А она потврђиваше да је тако. А они товорилаху: анђео је његов.

16. А Петар једнако кудаше. А кад отворишаше, видјеше га, и удивилише се.

17. А он махнувши на њих руком да ћуте, каза им како га Господ изведе из тамнице; и рече: јавите ово Јакову и браћи. И изишавши отиде на друго мјесто.

18. А кад би дан, бјеше не мала буга међу војницима, шта то би од Петра.

19. А кад га Ирод заведе и не нађе, онда испита стражаре, и заповједи да га одведу; и изишавши из Јудеје у Цесарију *омамо* живљаше.

20. Јер се Ирод срђаше на Тирце и Сидонце. Али они једнодушно дођоше в њему, и узевши на своју руку Власти, постелишаша црева, искаху мира, јер се вихове земље хранилаху од његова царства.

21. А у одређени дан обуче се Ирод у царску хаљину, и сједавши на престо гвораше им;

22. А народ визаше: *ово је глас Божиј, а не човјечи.*

23. Али у један пут удари га анђео Господњи; јер не даде славе Богу; и будањ изведен од први изаху.

24. А рјеч Божија растјаше и множише се.

25. А Варнава и Савла предавши постој вратише се из Јерусалима у Антиохију, узевши са собом и Јована који се звахше Марко.

26. А Варнава пак изиђе у Тарс да тражи Савла; и кад га нађе, доведе га у Антиохију.

27. А он се цијелу годину састајаше ондаје с правом, и учише многи наученике Хришћанна.

28. И устави један од њих, по имену Агав, објави глас велики који шћаше бити по васиноном свијету; који и би за Клаудија Кесара.

29. А од ученика одреди сваки волико који мочаше, да пошду у помоћ браћи која живљаху у Јудеји.

30. Које и учинише посланици створенима преко руке Варнаване и Савлаове.

7. А чух глас која ми говори: устави, Петре! поклања и поједи.

8. А ја рекох: ни по што, Господе! јер ништа погано и нечисто никад не уђе у уста моја.

9. А глас ми одговори другом с небом: *говорећи: што је Бог очистио ти не погани.*

10. А ово би триштут; и узе се опет све на небо.

11. И гле, одмах три човјека сташе пред кућом у којој биђах, послани из Цесарије к мени.

12. А Дух ми рече да идем с њима не премислајући ништа. А дођоше са мном и ово шест браће, и уђосмо у кућу човјекову.

13. И каза нам како видје анђела у кући својој који је ство и казао му: *пошди Јуде у Јопу и дозови Симона прозванотога Петра,*

14. Који ће ти казати рјечи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

15. А кад ја почех говорити, сиђе Дух свети на њих, као и на нас у почетку.

16. Онда се опоменух рјечи Господње како гвораше: *Јован је крстио водоу, а ви ћете се крстити Духом светјем.*

17. Кад им дакле Бог даде једнак дар као и нама који вјерујемо Господу својета Исуса Христа: ја ко биђах да бих мого забранити Богу?

18. А кад чухе ово, умукосе, и хвалиху Бога гворећи: *дакле и незнабошцима Бог даде показанье за живот.*

19. А они што се раскљаше од неверије која поста за Стефана, профешо тја до Филипије и Кипра и Антиохије, и кому не гворећи рјечи до самјем Јеврејима.

20. А неки од њих биђаху Кипрани и Кирици, који упашви у Антиохију гвораци Грцима проповиједјући јеванђеље о Господу Исусу.

21. И бјеше рука Божија с њима; и многи их вјероваше и обратише се ва Господу.

22. А дође рјеч о њима до ушну цркве која бјеше у Јерусалиму; и послаше Варнава да иде тја до Антиохије;

23. Који дошавши и видјевши благодат Божију, обрадова се, и мољаше све да гврдјем срцем остану у Господу;

24. А кад профеше прву стражу и другу, да мучи неке од првце.

25. И погуби Јакова брата Јованова мацем.

26. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

27. Којега и узхвати и баца у тамницу, и предаде га четвораци четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

28. И тако Петра чуваху у тамници; а црвена мољаше се за њега Богу без престанна.

24. Јер бјеше човјек благ и лун Духа светотога и вјере. И обрати се многи народ ва Господу.

25. Варнава пак изиђе у Тарс да тражи Савла; и кад га нађе, доведе га у Антиохију.

26. И они се цијелу годину састајаше ондаје с правом, и учише многи наученике Хришћанна.

27. А у те дане сиђоше из Јерусалима пророци у Антиохију.

28. И устави један од њих, по имену Агав, објави глас велики који шћаше бити по васиноном свијету; који и би за Клаудија Кесара.

29. А од ученика одреди сваки волико који мочаше, да пошду у помоћ браћи која живљаху у Јудеји.

30. Које и учинише посланици створенима преко руке Варнаване и Савлаове.

31. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

32. Којега и узхвати и баца у тамницу, и предаде га четвораци четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

33. И тако Петра чуваху у тамници; а црвена мољаше се за њега Богу без престанна.

34. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону вођ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.

35. И гле, анђео Господњи приступи, и свјетлост обаса по соби, и кунувши Петра у ребра пробуди га гворећи: *устави орже. И сладосме му вериге с руке.*

36. А анђео му рече: *опаше се, и обуи опанке своје. И учини тако. И рече му *амбео*: обуи хаљину своју, па хајде за мном.*

37. И изишавши изаше ва њих, и не знадојаше да је то истина што анђео чинваше, него мишљаше да види утвару.

38. А кад профеше прву стражу и другу, да мучи неке од првце.

39. И погуби Јакова брата Јованова мацем.

40. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

41. Којега и узхвати и баца у тамницу, и предаде га четвораци четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

42. И тако Петра чуваху у тамници; а црвена мољаше се за њега Богу без престанна.

43. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону вођ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.

44. И гле, анђео Господњи приступи, и свјетлост обаса по соби, и кунувши Петра у ребра пробуди га гворећи: *устави орже. И сладосме му вериге с руке.*

45. А анђео му рече: *опаше се, и обуи опанке своје. И учини тако. И рече му *амбео*: обуи хаљину своју, па хајде за мном.*

46. И изишавши изаше ва њих, и не знадојаше да је то истина што анђео чинваше, него мишљаше да види утвару.

47. А кад профеше прву стражу и другу, да мучи неке од првце.

48. И погуби Јакова брата Јованова мацем.

49. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

50. Којега и узхвати и баца у тамницу, и предаде га четвораци четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

51. И тако Петра чуваху у тамници; а црвена мољаше се за њега Богу без престанна.

52. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону вођ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.

53. И гле, анђео Господњи приступи, и свјетлост обаса по соби, и кунувши Петра у ребра пробуди га гворећи: *устави орже. И сладосме му вериге с руке.*

54. А анђео му рече: *опаше се, и обуи опанке своје. И учини тако. И рече му *амбео*: обуи хаљину своју, па хајде за мном.*

55. И изишавши изаше ва њих, и не знадојаше да је то истина што анђео чинваше, него мишљаше да види утвару.

56. А кад профеше прву стражу и другу, да мучи неке од првце.

57. И погуби Јакова брата Јованова мацем.

58. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

59. Којега и узхвати и баца у тамницу, и предаде га четвораци четвртника војничкијех да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

60. И тако Петра чуваху у тамници; а црвена мољаше се за њега Богу без престанна.

61. А кад шћаше Ирод да га изведе, ону вођ спаваше Петар међу двојицом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.

62. И гле, анђео Господњи приступи, и свјетлост обаса по соби, и кунувши Петра у ребра пробуди га гворећи: *устави орже. И сладосме му вериге с руке.*

63. А анђео му рече: *опаше се, и обуи опанке своје. И учини тако. И рече му *амбео*: обуи хаљину своју, па хајде за мном.*

64. И изишавши изаше ва њих, и не знадојаше да је то истина што анђео чинваше, него мишљаше да види утвару.

65. А кад профеше прву стражу и другу, да мучи неке од првце.

66. И погуби Јакова брата Јованова мацем.

67. И видјешти да је то по вољи Јеврејима настави да узхвати и Петра (а биђаху дани професијех хљебова).

28. И остале онда је не мало времена с ученицима.

ГЛАВА 16.

И неки сипавши из Јудеје учаку браћу: ахо се не обрежете по обичају Мојсијеву, не можете се спасти.

2. А кад поста распра, и Павле и Варнава не мало се препираше с њима, одредивше да Павле и Варнава и други неки од њих иду горе к апостолима и старјешинама у Јерусалим за ово питање.

3. А они онда спрежљени оа преже, пролажаху кроз Финикију и Самарју казујући обраћање незнабожаца, и чинаху велику радост свој браћи.

4. А кад дођоше у Јерусалим, прими их црква и апостоли и старјешине, и казаше све што учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вјере.

5. Онда усташе неки од јереси фарисејске који бијаху вјеровали, и говораху да их ваља обрезасти, и заповједити да држе закон Мојсијев.

6. А апостоли и старјешине сабраше се да извиде ову ријеч.

7. И по многим виђењах уста Петар и рече: људи браћо! ви знате да Бог од првијех дана изабра између нас да јенављења и да вјерују.

8. И Бог, који познаје срца, посвиједочи им и даде им Духа светог ахо и нама,

9. И не постави никакве разлике међу нама и њима, очистивши вјером срца њихова.

10. Сада дакле шта кушате Бога, и хоћете да метнете ученицима јарам на врат, којег а ни оцери наши ни ми могамо понјети?

11. Нето вјерујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.

12. Онда умуче све мноштво, и слушаху Варнаву и Павла који приповиједашу колике знаке и чудеса учини Бог у незнабошцима преко њих.

13. А кад они умукосе, одговори Јаков говорећи: људи браћо! послушајте мене.

14. Симон кава како Бог највише походи и прими из незнабожаца народ к имену својему.

15. И с овим се ударају ријечи пројекта, као што је написано:

16. По том ћу се вратити, и савидаћу дом Давидов, који је пав, и ветове развалине поправићу, и подигнућу га,

17. Да потраже Господа остали људи и сви народи у којима се име моје спомену, говори Господ који твори све ово.

18. Богу су позната оа постања свијета сиа дјела његова;

19. За то ја велим да се не дира у незнабошце који се обраћају к Богу;

20. Нето да им се заповиједи да се чувају од прилога идолских и од курварства и оа удављенога и оа крви, и што њима није мило другима да не чине.

21. Јер Мојсије има од старјех жена у свијем градовима који га проповиједашу, и по зборницама чита се сваке суботе.

22. Тада нађоше за добро апостоли и старјешине са свом црвом да изберу између себе двојицу и да пошљу у Антиохију с Павлом и Варнавом, јуду који се зваше Варсав, и Силу, јуде знамените међу браћом.

23. И написаше ризека својима ово: Апостоли и старјешине и браћа по здрављаху браћу која су по Антиохији и Сирији и Киликији што су оа незнабожаца.

24. Будући да ми чусмо да неки оа нас изишавши сметосе вас ријечима, и ослабише душе ваше говорећи вам да се обрезујете и да држите закон, којима ми не заповиједисмо;

25. За то нађосмо за добро ми једнодушно сабрали изабраве јуде послати вама с љубазнијем нашијем Варнавом и Павлом,

26. С људима који су предали душе своје за име Господа нашега Исуса Христа.

27. Посласмо дакле Јуду и Силу, који ће то и ријечима казати.

28. Јер нађе за добро свети Дух и ми да никаквијех тегабо више не мећемо на вас осим овјех потребнијех:

29. Да се чувате оа прилога идолских и оа крви и оа удављенога и оа курварства, и што не ћете да се чини вама не чините другима; оа чега зако

се чувате, добро ћете чинити. Будите здрави.

30. А кад их опремише, дођоше у Антиохију, и сабравши народ предаше посланицу.

31. А кад прочиташе, обрадоваше се утјеси.

32. А Јуда и Сила, који и пророци бијаху, многијем ријечима утјешисе браћу и утврдише.

33. И пошто бише онамо немо вријеме, отпустише их браћа с миром к апостолима.

34. Но Сила нађе за добро да остане онамо, а Јуда се врати у Јерусалим.

35. А Павле и Варнава живљаху у Антиохији и учаку и проповиједашу ријеч Господњу с многима другим.

36. А послаше неколико дана рече Павле Варнави: кајде да се вратимо и да обиђемо браћу по свијем градовима по којима проповиједасмо ријеч Господњу како живе.

37. А Варнава шћаше да узму са собом Јована прозваног Марка.

38. Павле пак говораху: онога који нас је одустао у Памфилији и није ишао с нама на дјело на које смо били одређени, да не узимамо са собом.

39. Тако постаде распра да се они раздојише, и Варнава узевши Марка отидоши у Кипар.

40. А Павле избравши Силу изиђе предан благодати Божијој оа браће.

41. И пролажаше кроз Сирију и Киликију утврђујући црве.

ГЛАВА 16.

Дође пак у Дерву и у Лестру, и гле, ондаје бјеше неки ученик, по имену Тимотеје, син неке жене Јеврејке која вјероваше, а оца Грка;

2. За нега добро свједошашу браћа која бијаху у Лестри и у Иконци.

3. Овога напусти Павле да узме са собом; и узе га, и обреза Јевреја ради који бијаху у онимјем мјестима: јер сви знадијашу оа негова да бјеше Грк.

4. И кад пролажашу по градовима, предаваше им да држе уредбе које уредисе апостоли и старјешине у Јерусалиму.

5. А црве се утврђивашу у вјери, и сваки дан биваше их више.

6. А кад прођоше Фригију и Гала-

тијску земљу, забрани им Дух свети говорити ријеч у Азији.

7. А кад дођоше у Миссију шћадјаху да иду у Битинију, и Дух не даде.

8. А кад прођоше Миссију, сађоше у Троаду.

9. И Павлу се јави утвара ноћу: бјеше један човек из Македоније, и ставаше молећи га и говорећи: дођи у Македонију и помози нам.

10. А кад видје утвару, одмах гласашмо да изиђемо у Македонију, дознавши да нас Господ позва да им проповиједасмо јенављење.

11. А кад се одвезосмо из Троаде, дођосмо у Самоград, и сјутрадан у Непол,

12. А оданде у Филибу, које је први град земље Македоније, насеље Римско; и у оном граду остасмо неколико дана.

13. А у дан суботни изиђосмо из града и војди гајде бјеше богомоља; и сједваши говорисмо к женама које се бијаху сабрале.

14. И једна богобојазна жена, по имену Лидија, из града Тјатгарскога, која продаваше сверлет, сагушаше; и Господ отвори срце њезино да пави на ријечи Павлове.

15. А кад се крсти она и кућа њезина, мољаше нас говорећи: ако мислите да ја вјерујем Господа, уђите у моју кућу и живите. И наутјера нас.

16. А догоди се кад иђасмо на молитву да нас срете једна робинја која имаше дух погађачки и враћајући доносише велики добитак својим господарима.

17. Ова пође за Павлом и за нама, и викаше говорећи: ови су људи слуге Бога највишега, који јављају нама пут спасенија.

18. И овако чиваше много дана. А кад се Павлу досади, огреву се и рече духу: заповиједам ти именом Исуса Христа, изиђи из ње. И изиђе у тај час.

19. А кад видјеше њезини господари да изиђе кад њиховога добитка, узеше Павла и Силу и одвукосе их на пазар ка кнезовима.

20. И доведашви их к војводама, рекосе: ови су људи Јевреји, и муче по нашему граду,

21. И проповиједашу обичаје којих

нама не веља примати ни творити, јер смо Римљани.

22. И славе се народ на њих, и војводе издржале им хаљине, и заповједнице да их шибљују.

23. И пошто их здраво избавише бацише их у тамницу, и заповједнице тамничару да их добро чува.

24. Примивши такоу заповјест он их баци у најдубљу тамницу и ноге им метну у кладе.

25. А у поноћи бијашу Павле и Сила на молитви и хваљашу Бога; а сужњих их слушаху.

26. А у један пут тако се врло затресе земља да се помјести темељ тамнички; и одмах се отворише сва врата и свиња спадоше окови.

27. А кад се пробуди тамничар и видје отворена врата тамничка, извади нож и шпана да се убије, мислећи да су побјегли сужњих.

28. А Павле повие здраво говорићи: не чини себи зла никаква, јер смо ми сви овдаје.

29. А он заискавши свијељу уласте и дркљуги припаде и Павлу и Сили;

30. И изведаних их на поље рече: господо! шта ми треба чинити да се спасем?

31. А они рекосе: вјеруј Господу Исуса Христа и спашеш се ти и сав дом твој.

32. И казаше му ријеч Господњу, и свиња који су у дому његову.

33. И узе их у онај сахат ноћи и опра им руке; и крсти се он и сви његови олмах.

34. И уведаних их у свој дом постави трпезу; и радоваше се са свијем домом својим што вјероваша Бога.

35. А кад би дан, послаше војводе пандура говорићи: пустите она два човека.

36. А тамничар каза ријечи ове Павлу: послаше војводе да се пустите; сад дакле нађите и идите с миром.

37. А Павле рече њима: избивши нас пред народом без суда, жуде Римљане, бацише у тамницу; и сад зове тајно да нас пусте? Није тако, него сами нека дођу и изведу нас.

38. А пандура казаше војводама ове ријеч; и углашисе се кад чуше да су Римљани;

39. И дошавши умолише их, и изведоше молећи да изиђу из града.

40. А кад изиђоше из тамнице, дођоше у Лидију, и видјевши браћу ујешине их, и отидоше.

ГЛАВА 17.

Пропавши пак Аквипољ и Аполонију дођоше у Солун, гдје бјеше зборница Јеврејска.

2. И Павле по обичају своје уђе к њима, и три суботе разговара се с њима из писма,

3. Поклањајући и доказујући им да је требало Христос да пострада и васкрсне из мртвих, и да овај Исус којег ја, рече, проповиједам вама, јест Христос.

4. И неки од њих вјероваше, и присташе с Павлом и са Силом, и од поборних Грца мноштво велико, и од жена господских не мало.

5. Али тврдоврати Јевреји заврљаху, и узевши неке зле људе од простота народа, и сабравши чету, узбунише по граду, и нападоше на кућу Јасонову, и тражаху их да изведу пред народ.

6. А кад њих не нађоше, понукоше Јасона и неке од браће пред старјешине градске вичући: они што замутише вастоне свијет доброше, и ови сви реде

7. Које Јасон прими; и ови сви реде против њесаревијех заповјести, говорићи да има Други цар, Исус.

8. И смутисе народ и старјешине градске који ово чуше.

9. Али кад их Јасон и остали задолжише одговором, пустише их.

10. А браћа олмах ноћу оправисе Павла и Силу у Верију. Дошавши онамо уђоше у зборницу Јеврејску.

11. Ови пак бијашу племенитији од оних што живе у Солуну; они примише ријеч са свијем срцем, и сваки дан истраживаху по писму је ли то тако.

12. Тако вјероваше многи од њих, и од поштенјих Грчких жена и од Јудеи не мало.

13. А кад разабраше Јевреји Солунски да Павле у Верији проповиједи рече Божењу, дођоше и онамо те уздигоше и побунисе народ.

14. А браћа онда одмах оправисе Павла да иде у прикормје; а Сила и Тимотије остане ондаје.

15. А пратици доведоше Павла до

Атине; и примивши заповјест на Силу и Тимотија да дођу к њему што боље, вратише се.

16. А кад их Павле чекаше у Атини, разабраше се дух његов у њему гласајући град пун идола;

17. И препираше се с Јеврејима и с богобојазнима у зборници, и на пазару сваки дан с онима с којима се удаваша.

18. А неки од Елинуровата и од Стојцијех мудрараху препираху се с њим, и једни говорашу: шта хоће овај беслосна? А Други: види се као да хоће нове богове да проповиједате. Јер им проповиједаше јеванђеље о Исусу и о васкрсенију.

19. Па га узеше и одведоше на Аретини говорићи: можемо ли разумјети каква је та нова наука што ти казујеш?

20. Јер нешто ново међеш у наше уши; хоћемо дакле да видимо шта ће то бити.

21. А Атињани сви и путници из других земаља не бијашу ни за што друго него да што ново казују или слушају.

22. А Павле стави наред Аретини да рече: жуди Атињани! по свему вас видим да сте врло побожни;

23. Јер промазани и мотрели вапе светине наоко и олтар на коме бјеше написано: Богу неповагоме. Којег дакле не знајући поштујете онога нам ја проповиједам.

24. Бог који је створио свијет и све што је у њему, он будући господар неба и земље, не живи у рукотворенијем црквама.

25. Нити прима угађања од руку човечијих, као да би оноем требало што сам даје свима живот и дихање и све.

26. И учинио је да од једне крви сав род човечиј живи по свему лицу земље, и поставио је напријед одређена времена и међе њиховога живљења:

27. Да траже Господа, не би ли га барем описали и нашли, прем да није далеко ни од једнога нас;

28. Јер кроз њега живимо, и мичемо се, и јесмо; као што и неки од вас рече: црква рекосе: јер смо и род његов.

29. Кад смо дакле род Божиј, не тре-

ба да мислимо да је Божанство био неоне златне или сребрне или камене, које су људи мајсторски начинили по смилувању своје.

30. Не гледајући дакле Бог на врмена незнања, сад заповиједате свима жудима свауда да се покају;

31. Јер је поставио дан у који ће судити васиономе свијету по правди пред коју човјека кога одреди, и даде свима који васкрснувши га из мртвих.

32. А кад чуше васкрсеније из мртвих, онда се једни ругашу; а једни рекоше: да те чујемо опет о том.

33. Тако Павле отиде између њих.

34. А неки жуди присташе узав и вјероваше; међу којима бјаше и Бонифације Ареопагитски, и жена по имену Дамара, и други с њима.

ГЛАВА 18.

А по том се одлучи Павле од Атине и дође у Коринт,

2. И нађе једнога Јеврејина, по имену Аквила, родом из Понта, који бјеше скоро дошао из Талмудске са женом својом Прискилом (Јер бјеше заповиједано Клаудије да сви Јевреји иду из Рима), и дође к њима.

3. И будући да бјеше онога истог заката, оста код њих и рађаше, јер бијашу филимарског завета.

4. А препираше се у зборницама сваке суботе, и надговараше Јевреје и Грке.

5. И кад сиђоше их Македонци Сила и Тимотије, назвали Дух на Павла да свједочи Јеврејима да је Исус Христос.

6. А кад се они противљашу и хуљашу, отресе хаљине своје и рече им: крвава на вапе главе; ја сам чист, а сад идем у незнабошце.

7. И отишавши одакле дође у кућу некога по имену Јуста, који пошто-ваше Бога, и којегга кућа бјеше крај зборнице.

8. А Крисп, старјешина зборнички, вјероваша Господу са свијем домом својим; и од Коринћана многи који слушаху, и од Јевреја многи који слушаху.

9. А Господ рече Павлу ноћу у утврди: не бој се, него говори, и да не ућутиш;

10. Јер сам ја с тобом, и нико се неће усудити да ти што учини; јер ја имам велики народ у овоме граду.

11. И он сједи ондаје тоднику и шест мјесеца учећи их ријечи Божијој.

12. А кад бјеше Галлон намјесник у Ахаји, напаше Јевреји једнодушно на Павла и доведоше га на суд.

13. Говорећи: овај наговара људе да поштују Бога против закона.

14. А кад Павле шћаше да отвори уста, рече Галлон Јеврејима: да је кака неправда била или зло дјело, по дужности послаућо бих вас, о Јевреји!

15. Али кад су препирања за ријечи и за имена и за закон ваш, гледајте сами, јер ја судија томе не ћу да будем.

16. И изагна их из суднице.

17. Онда сви Грци укватише Состена, старешинику зборничкога, и бише га пред судницом; и Галлон није за то ништа марио.

18. А Павле оста још позадуто, и опростивши се с браћом отлови у Сирију и с њиме Прискла и Аквила, и остриже главу у Кенхреји, јер се бјеше заветовао.

19. И дође у Ефес; и њих остави ондаје, а он уђе у зборницу, и прешираше се с Јеврејима.

20. А кад га они молише да остане код њих више времена, не хтједо:

21. Нето се опрости с њима говорећи: ваља ми, макар како било, овај празник што иде провесити у Јерусалиму; него, ако Бог хтједуде, вратићу се опет к вама. И одвесе се из Ефеса; а Аквила и Прискла осташе у Ефесу.

22. И дошавши у Ђесарију, изиђе и поздравивши се с црковом, и сиђе у Антиохију.

23. И проведавши неколико времена изиђе и прође редом Галатијску земљу и Фригију утврђујући све ученике.

24. А дође у Ефес један Јеврејин, по имену Аполос, родом из Александрије, човјек рјечит и силан у књигама.

25. Овај бјеше упућен на пут Господњи и горећи духом, говораше и учаше право о Господу, а знацима само крштење Јованово.

26. И овај поче слободно проповиједати по зборницама. А кад га чуше Аквила и Прискла, примише га и још му боље показаше пут Господњи.

27. А кад он шћаше да приђе у Ахају, послаше браћа напријед и писаме ученицима да га приме. И он до-

шавши онамо поможе много онима који вјероваху благодаћу;

28. Јер здравно надрмаваше Јевреје једнако пред народом доказујући из писма да је Исус Христос.

ГЛАВА 19.

1. Отоди се пак, кад бјеше Аполос у Коринту, да Павле пролажаше горење земље, и дође у Ефес, и напашаи несе ученике.

2. Рече им: јесте ли примили Духа светогга кад сте вјеровали? А они му рекоше: нијесмо ни чули да има Дух свети.

3. А он им рече: на што се дакле крстите? А они рекоше: на крштење Јованово.

4. А Павле рече: Јован крсти крштењем показана, говорећи народу да вјерују онога који не за њим доћи, то јест, Христа Исуса.

5. А кад то чуше, крстише се у име Господа Исуса.

6. И кад Павле метну руке на њих, сиђе Дух свети на њих, и говораху језике и прорицаху.

7. А бјаше људи свега око дванаест.

8. И упавши у зборницу говораше слободно три мјесеца учећи и узбјеравајући за царство Божије.

9. И кад неки бјаху отрднвали и свађаху се хтелећи на пут Господњи пред народом, одступи од њих и одлучи ученике, па се препираше сваки дан у школи некога Тирана.

10. И ово је бивало двије године, гако да сва који живљаху у Азији, и Јевреји и Грци, чуше ријеч Господа Исуса.

11. И Бог чинваше не мада чудеса рукама Павловијем,

12. Тако да су и чалме и убршчиће знојае од гтјела његова носили на бодлеснице, и они се исцјеливаху од бодестј, и духови зли изаљаху из њих.

13. И почеше неки од Јевреја, који се скитаху и заклањаху љаводе, спомињати над онима у којима бјаху зли духови име Господа Исуса говорећи:

14. А бјаху некијех седам синова Свење Јеврејина, поглавара свештеничкога, који ово чиняху.

15. А Дух зли одговарајући рече:

Исуса познајем, и Павла знам; али ви ко сте?

16. И свочинши на њих човјек у коме бјеше али дух надљада их, и притицаше их подат да голи и изричаше увекоче из оне куће.

17. И ово доведоше сви који живљаху у Ефесу, и Јевреји и Грци; и уђе страх у све њих, и величаше се име Господа Исуса.

18. И многи од онијех што вјероваху, дољажу те се исповиједоаху и казвашу шта су учинили.

19. А многи од онијех који чараху, и сабравши књиге своје спаљиваху их пред свима; и прорачунише и нађоше да су врједиле педесет хиљада гроша.

20. Тако здравно растијаше и надвлађиваше ријеч Господња.

21. И кад се ово сврши, напусти Павле да прође преко Македоније и Ахаје, и да иде у Јерусалим, и рече: пошту будем тамо, ваља ми и Рим видјети.

22. И посла у Македонију двојнику оа онијех који га слаужаху, Тимотија и Ераста; а он оста немо врјеме у Азији.

23. А у оно врјеме подиже се не мада буну пута ради Господњегга,

24. Јер некавав заатар, по имену Димитрије, који грађаше Дијани сребрне црквине и даваше мајсторима не мале посло,

25. Он скупи ове и другијех оваковијех ствари мајсторе, и рече: људи! ви знате да од овога посла ми имамо добитак за своје живљење;

26. И видите и чујете да не само у Ефесу нешто готово по свој Азији овај Павле одврати народ многи, говорећи: то нијесу богови што се рукама човјечијим граде.

27. И не само што ће ова несређа доћи на наш закат да не пролази, него се не ће марићи ни за цркву велике богине Дијане, и пролашће величанство оне коју сва Азија и виснони свијет поштује.

28. А кад они ово чуше, напунише се гнева, и виаху говорећи: велика је Дијана Ефесца!

29. И сав се град напуни буне; и наваливши једнодушно на збориште ухватише Гаја и Аристарха из Македоније, другове Павлове.

30. А кад Павле шћаше да иде међу народ, не дадоше му ученици.

31. А неки и од Азијскијех поглавара који му бјаху пријатељи, послаше к њему свјетуюћи да да не излази на збориште.

32. Једни пак виаху једно а други друго; јер бјаше сабор смућен, и највише их не знадијаху за што су се скупили.

33. А једни од народа извукоше Александра, кад га Јевреји изведоше. А Александар махнувши руком шћаше да одговори народу.

34. А кад га позаше да је Јеврејин, повикаше сви у глас, и виаху око два сахата: велика је Дијана Ефесца.

35. А писар утишавши народ рече: зна да град Ефес слави велику богиниу Дијану! Ко је тај човјек који не виаху Ефесци! Ко је тај човјек који не виаху да град Ефес слави велику богиниу Дијану и везин кнц небески?

36. Кад дакле то не може нико одрећи, ваља ви да будете мирни, и ништа нагло да не чините;

37. Јер доведосте ове људе који ници су цркву Дијанину поврали, ници худе на вашу богиниу.

38. А Димитрије и мајстори који су с њим ако имају ваку туђбу, имају судови, и имају намјесници, нева туже један другога.

39. Ако ли што друго иштете, нева се извади на правој скупиштини.

40. Јер се бојимо да не будемо тужене ни за данашњу буну; а ни једнога узрочка нема којијем бисмо се могли оправдати за ову буну. И ово рекавши распусти народ који се бјеше сабрао.

ГЛАВА 20.

А пошто се утиша буна, дозва Павле ученике, и утјешивши их опрости се с њима, и изиђе да иде у Македонију.

2. И пропавши ове земље, и свјетовавши их многијем ријечима, дође у Грчку.

3. Поживљевши пак омамо три мјесеца стадоше му Јевреји радити о глави кад шћаше да се одвесе у Сирију, и напусти да се врати преко Македоније.

4. И пође с њим до Азије Сосипатар Пиров из Верјеје, и Аристарх и Селкуд из Солуна, и Гај из Дерне и Тимотије, и Тихих и Трофим из Азије.

5. Ови отишавши напријед чекају вас у Троади.

6. А ми се одвезосмо последије дана пријесних хљебова из Филибе, и дођосмо к њима у Троаду за пет дана, и ондај е остасмо седам дана.

7. А у први дан недајеље, кад се сабраше ученици да доме хљеб, говораше им Павле, јер пшаве сјутрадан да пође, и протеже бесједу до поноћи.

8. И бијаху многе свијете горе у соби гдје се бијасмо сабрали.

9. А сфацаше на просору једно мочте, по имену Евтих, навлдавано од тврдога сна, и кад Павле говораше много, наже се у спу и паде доље с трећегат пола, и дигосе га мртва.

10. А Павле спашавша наде наъ, и затрљавши га рече: не буните се, јер је душа његова у њему.

11. Онда изиђе горе, и преломивши хљеб окус, и довољно говори до саме зоре, и тако отиде.

12. А мочте доведоме живо, и утјешше се не мало.

13. А ми дошавши у лађу одвезосмо се у Ас, и ондаде пшасмо да узмемо Павла; јер тако бјеше заповједио, хотѣи сам да иде цјешнице.

14. И кад се саста с нама у Асу, узесмо га, и дођосмо у Митилну.

15. И ондаде одржавши се дођосмо сјутрадан према Хиду; а други дан одвезосмо се у Сам, и нођисмо у Тригладу; и сјутрадан дођосмо у Милат.

16. Јер Павле намисли да прођемо мимо Ефес да се не би задрезао у Азији; јер хћаше, ако буде могуће, да буде о тројичину дне у Јерусалиму.

17. Али из Милата посла у Ефес и дозва старјешине прјквене.

18. И кад дођоше к њему, рече им: ви знате од првога дана кад дођох у Азију како с нама једнако бих

19. Служећи Господу са сваком пошности и многијем сузана и напастима које ми се догодише од Јевреја који ми рађаху о глави;

20. Како ништа корисно не изоставах да вам не кажем и да вас научим пред народом и по кућама,

21. Свједочећи и Јеврејима и Грцима показује к Богу и вјеру у Господа нашега Исуса Христа.

22. И сад ево ја свезан Духом идем у Јерусалим не знајући шта ће ми се у њему догодити;

23. Осим да Дух свети по свијем градовима свједочи, говорши да ме озови и невоље чекају.

24. Али се ни за што не бринем, ни тим марим за свој живот, него да свршим течеве своје с радношћу и саужбу коју приими од Господа Исуса: да посвједочим јеванђеље благодати Божије.

25. И ево сад знам да више не ћете видјети мојега лица, ви сви по којима прољавих проповједājuћи царство Божије.

26. За то вам свједочим у данашњи дан да сам ја чист од крви свију;

27. Јер не оставих да помажем вољу Божију.

28. Павайте дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух свети постави владикама да шасете првцу Господа и Бога коју стече брађу својом;

29. Јер је ово знам да ће по одласку можећи међу вас тешки вући који не ће штелјети стаде;

30. И између вас самјех постаће људи који ће говорити изврнуту науку да одвраћају ученике за собом.

31. За то гледајте и опомињите се да три године дан и ноћ не престајох учети са сузана свакога од вас.

32. И сад вас, браћо, предајем Богу и рјечи благодати његове, који може свима освешенима.

33. Сребра, или злата, или рука ни у једнога не заисках.

34. Само знате да потреби мојој и опијех који су са мном били послужисе оне руке моје.

35. Све вам показвах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се рјечи Господа Исуса коју он рече: много је блаженјеје давати него ли узимати.

36. И ово рекавши клеце на кољена своја са свима њима и помоли се Богу.

37. А свију стаде велики плач и глас, гдјавши Павла цјеловаху га,

38. Жалосни највише за рјеч коју рече да више не ће видјети лица његова; и отпратисе га у лађу.

ГЛАВА 21.

И кад би те се одвезосмо отргнувши се од њих, идући право дођосмо у Кио, и други дан у Род и ондаде у Пастару.

2. И напавши лађу која полази у Финикију, дођосмо и одвезосмо се.

3. А кад нам се указа Кипар, остависмо га на лијено, и пловаљасмо у Сирају, и стадосмо у Тир; јер ондаје ваљаше да се истовари лађа.

4. И напавши ученике остасмо ондаје седам дана: они Павлу говорашу да хом да не иде горе у Јерусалим.

5. А кад би те ми дане навршисмо, изишавши ијасмо, и прањаху нас сви са женама и дјецом до иза града, и клекувши на бријегу помолисмо се Богу.

6. И опростивши се један с другим дођосмо у лађу; а они се вратисе својим кућама.

7. А ми почевши пловање од Тира, дођосмо у Птолемаду; и подравивши се с браћом остасмо код њих један дан.

8. А сјутрадан пошавши Павле и који бијасмо с њим дођосмо у Бесарију; и ушавши у кућу Филипа јеванђелиста, који бјеше један од седам њакона, остасмо у њега.

9. И овај имаше четири кћери дјевке које проричаху.

10. Стојећи ми пак ондаје много дана, дође одозго из Јудеје један пророк, по имену Агав;

11. И дошавши к нама узе појас Павла и свезавши своје руке и ноге рече: тако вели Дух свети: човјека којег је овај појас, овако ће га свезати у Јерусалиму Јевреји, и предаће га у руке незнабожаца.

12. И кад чусмо ово, молисмо и ми и ондашави да не иде горе у Јерусалим.

13. А Павле одговори и рече: шта читате те плачете и цијепате ми срце? Јер ја не само свезан бити хоћу, него и умрјети у Јерусалим готов сам за име Господа Исуса.

14. А кад га не могосмо одвратити, умукосмо рекавши: воља Божија нека буде.

15. А последије овјех дана спремишавши се ишћосмо у Јерусалим.

16. А дођоше с нама и неки ученици

из Тесарије водећи са собом некога Мнасона из Кипра, старога ученика, у којегат бисмо ми стајали.

17. И кад дођосмо у Јерусалим, примише нас браћа љубавно.

18. А сјутрадан отиде Павле с нама к Јакову, и дођоше све старјешине.

19. И поздравивши се с њима казиваше све редом шта учини Бог у незнабошцима његовом службом.

20. А они чувши хваљаху Бога и рекоше му: видих ми, брате! колико је хваљада Јевреја који вјероваше, и сви теже на стари закон.

21. А дознали су за тебе да учини отпадавају од закона Мојсијева све Јевреје који живе међу незнабошцима, кажујући да им не треба обрезаивати дјене своје, нити држати обичаја отгањих.

22. Шта ћемо дакле сад? народ ће се саобрати јамачно; јер ће чути да си дошао.

23. Ово дакле учини што ти речемо: у нас имају четири човјека који су се заветовали Богу;

24. Ове умри и очисти се с њима, и потроши на њих нека остригу главе своје, и сви ће дознати да оно што су чули за тебе ништа није, него да и сам држиш закон и живиш по њему.

25. А за незнабошце који вјероваше ми посласмо пресудивши да они тако-по ништа не држе осим да се чувају од придогата идолскијех, и од крви, и од удављенога, и од курварства.

26. Тада Павле узе оне људе, и сјутрадан очистивши се с њима, уђе у прехву, и показа како извршује дане очишћења докле се не принесе жртва за свакога њих.

27. А кад пшаше да се наврши седам дана, видјевши га у прехви они Јевреји што бијаху из Азије, побунисе сав народ, и метнуше руке наъ

28. Вичући: помагајте, људи Израелски! ово је човјек који против нас рода и закона и против овога мјеста учи све свуда; па још и Грке уведе у прехву и опогани свето мјесто ово.

29. Јер бијаху видјели с њим у граду Грозима из Ефеса, којегат мишљаху да је увео Павле у прехву.

30. И сав се град подиже, и навали народ са свију страна, и уквтивши

Павла вучаху га на поље из цркве; и одмах се затвореше прага.

31. А кад шаху да га убију, дође глас горе к војводи да га ослободи и да га пусти сав Јерусалим.

32. А он одмах узевши војнике и капетана догуча на њих. А они видјевши војводу и војнике престаше бити Павла.

33. А војвода присушних узе га, и заповједи да га метну у двоје вериге, и ланце које је и шта је учинио.

34. А један викаше једно, а други друго по народу. А кад не може одбунити ништа да разумије управо, заповједи да га одведу у обв.

35. А кад би на басамацима, мораше га војници носити силе града народа.

36. Јер за њим приста мноштво народа који викаху; погуби га.

37. А кад шахне Павле да уђе у обв, рече војводи: је ли ми саободно говорити што теби? А он рече: зар учиш Грчки?

38. Нијеси ли ти Мисирац који прије овјех дана подубни и изведе у пуштуру четири хиљаде хајдука?

39. А Павле рече: ја сам човек Јеревина из Тарсу, грађанин познатог града у Киликији: него те молим допусти ми да говорим к народу.

40. А кад му допусти, стаде Павле на басамацима и махну руком на народ; и кад поста велика тишина говори Јеревскијем језиком говорећи:

ГЛАВА 22.

Луци, браћо и отци! чујте сад мој одговор к вама.

2. А кад чуше да им Јеревскијем језиком проговори, још већа тишина поста. И рече:

3. Ја сам човек Јеревин, који сам рођен у Тарсу Киликијскоме, и одгајан у овоме граду код ногу Гамалилових, научен управо отачком законом, и брѣх ревнитељ Божиј као што сте ви сви данас.

4. Ја овај пут гоних до саме смрти, и вежући и предајући у тамницу и људе и жене.

5. Као што ми свједочи и поглавар свештенички и све старјешине; од којих и посланици приимах на браћу која живе у Дамаску, и шах да дове-

Дем оне што бијаху онамо свезане у Јерусалим да се муче.

6. А кад шах и приближих се к Дамаску, догоди ми се ово подне да ме у један пут обасја велика свјетлост к себи.

7. И падох на земљу, и чух глас, који ми говори: Савле! Савле! за што ме гониш?

8. А ја одговорих: ко си ти, Господе? А он ми рече: ја сам Исус Назарећанин, којег ти гониш.

9. А који бијаху са мном видјеше свјетлост и уплашише се; али не чуше гласа који ми говораше.

10. А ја реох: шта ћу чинити, Господе? А Господ ми рече: устани и иди у Дамаск, и тамо ће ти се казати за све шта ти је одређено да чиниш.

11. И кад обневидјех од силне свјетлости оне, вођаху ме за руку они који бијаху са мном, и дођох у Дамаск.

12. А неки Ананија човек побожан по закону, посвједочен од свију Јевреја који живе у Дамаску,

13. Дошавши к мени стаде и рече ми: Савле брате! прогледај. И ја у тај час погледах на њ.

14. А он ми рече: Бог отаца наших изабра те да позваш вољу његову, и да видиш праведника, и да чујеш глас из уста његових:

15. Да му будеш свједок пред свијем људима за ово што си видео и чуо.

16. И сад шта оклијешаш? Устани и врати се, и опери се од праха својег, призвавши име Господа Исуса.

17. А догоди се, кад се вратиш у Јерусалим и мољаш се у цркви Богу, да остадох изван себе,

18. И видјех га гдје је ми говори: похити те изићи из Јерусалима, јер неће примити свједочанства твојега за мене.

19. И ја реох: Господе! сами знаду да сам ја метао у тамнице и био по зборницама оне који те вјерују.

20. И кад се прољезаше крв Стевана свједока твојега, и ја стадох и пристајох на смрт његову, и чувах хаљине онијех који га убијаху.

21. И рече ми: иди; јер ћу ја далеко да те пошљем у некакошће.

22. А они га слушаху до ове ријечи, на подиглоше глас свој говорећи: узми

са земље таквога; јер не треба да живи.

23. А кад они викаху и збациваху хаљине и бацаху прах у небо,

24. Заповједи војвода да га одведу у обв, и рече да га бојем испитају да дозна за какву кривцу тако викаху на њ.

25. И кад га притегоше узцима, рече Павле капетану, који стајаше омаме: зар ви можете бити човјека Римљанина, и још без суда?

26. А кад чу капетан, пристуни к војводи, и каза говорећи: гледај шта њеш чинити; јер је овај човек Римљанин.

27. А војвода присушних рече му: важни ми јеси ли ти Римљанин? А он рече: да.

28. А војвода одговори: ја сам за велику цијену име овога грађанства добио. А Павле рече: а ја сам се и родио с маме.

29. Онда одступаше одмах од њега они што шахну да га испитају; а војвода се уплаши кад разумје да је Римљанин и што га бреше свезати.

30. А сутрадан, жедећи дознати истину за што га туже Јевреји, пусти га из окова, и заповједи да добу главару свештенички и сав сабор њихов; и свадари Павла постави га пред њима.

ГЛАВА 23.

А Павле погледавши на скупу рече: људи браћо! ја са свом добром савјешти живљех пред Богом до самога овог дана.

2. А поглавар свештенички Ананија заповједи онима што стајашу код њега да га бију по устима.

3. Тада му рече Павле: тебе ће Бог бити, зије окречени! И ти сједиш те ми судиш по закону, а преступајући закон заповједаш да ме бију.

4. А они што стајашу наоколо рекоса: зар истрајеш Божијег поглавара свештеничкога?

5. А Павле рече: не знадох, браћо, да је поглавар свештенички, јер стоји написано: старјешини народа својега да не говораш ружно.

6. А знајући Павле да је један дио садукеја а други фарисеја, повика на присутни: људи браћо! ја сам фарисеј и син фарисејев: за на д и за

васкрсеније из мртвих доведен сам на суд.

7. А кад он ово рече, постаде распра међу садукејима и фарисејима, и распрасиде се народ.

8. Јер садукеји говоре да нема васкрсенија, ни анђела ни духа; а фарисеји признају обоје.

9. И постаде велика вика, и уставашу књижевници од стране фарисеје прешраћу се међу собом говорећи: никакво зло не налазимо на овоме човјеку; ако ли му говори дух или анђело, да се не супротијемо Богу.

10. А кад поста распра велика, појави се војвода да Павла не раскину, заповједи да сићу војници и да га отгу између њих, и да га одведу у обв.

11. А ону ноћ стаде Господ предавати га и рече: не бој се Павле, јер као што си свједочио за мене у Јерусалиму, тако ти ваља и у Риму свједочити.

12. А кад би дан, учинише неки од Јевреја вијећу и заклаше се говорећи да не ће ни јести ни пити докле не убију Павла.

13. А брше из више од четрдесет који ову клавету учинише.

14. Ови пристушних к главарима свештеничким и старјешинама, рекоса: клаветом закласмо се да не ћемо ништа окувати док не убијемо Павла;

15. Сад дакле ви са сабором важите војводи да га сутра сведе к вама, као да бисте хтјели дознати боље за њега; а ми смо готови да га убијемо прѣ него се он приближи.

16. А син сестре Павлове чувши ову распру дође и уђе у обв и каза Павлу.

17. А Павле дозвавши једнога од војничких рече: ово можда одведи к војводи, јер има нешто да му каже.

18. А он га узе и доведе к војводи, и рече: суказах Павле дозва ме и замоли да ово можда доведеш к теби које има нешто да ти говори.

19. А војвода узевши га за руку, и отишавши на само, пита га: шта је што имаш да ми кажеш?

20. А он рече: Јевреји договораше се да те заколе да сутра сведеш Павла к вама и вика на скупу, као да би хтјели боље испитати за њега;

21. Али их ти немој послушати, јер

га чекају од њих више од четрдесет људи који су се заклали да не ће ни јести ни пити докле га не објаве; и сад су готови, и чекају твоје објаве.

22. А војвода онда отусти мочке заповједници му: ником не вазуј да си ми ово јавно.

23. И дозвавши двојицу од калетана рече: приправите ми двјеста војника да иду до Ђесарије, и седамдесет војнеца и двјеста стражара, по трећему сахату ноћи.

24. И нека доведу коње да посаде Павла, и да их прате до Филикса судије.

25. И написа посланицу у којој овако говораше:

26. Од Калудија Листје честитоме Филиксу поздравље.

27. Човјека овога ухаптише Јевреји и пишаху да га убију: ја пак дођох с војницима и отех га дознавши да је Рокљанин.

28. И желећи дознати узрок за који га криве свадох га на њихову скупшину.

29. Тада нађох да га криве за питања важева њихова, а да нема никакве кривине која заслужује смрт или окове.

30. И дознавши ја уговор Јеврејски о глави овога човјека одмах га послах к теби заповједници и ступарницима неговјем да пред тобом кажу што имају нав. Здрав буди!

31. А војници онда, као што им се заповједи, узеше Павла и одведоше га ноћу у Антипатириду.

32. А сјутрадан оставиши коњине да иду с њим, вратише се у ђво.

33. А они дознавши у Ђесарију, предаше посланицу судији и изведоше Павла пред ња.

34. А судија прочитавши посланицу зашита одакле је; и дознавши да је из Килиције

35. Рече: испитају те кад ступарици твоји дођу. И заповједи да га чувају у двору Иродовом.

ГЛАВА 24.

А послје пет дана сиђе поглавар свептенички Апанџа са старјешинама и с ритором неким Тертулом, који вкривоше пред судију против Павла.

2. А кад њега дозваше, поче Тертул тужити га говорени: што живимо под тобом у великом миру, и правнице које се о овоме народу чине твојим промишљањем,

3. У сваком догађају и суду, честити Филиксе! примамо са сваком захвалности.

4. Али да ти много не досађујем, молим те да нас у кратко послушаи са својом кротости.

5. Јер најосмо овога човјека да је кута, и подиже буну против свију Јевреја по васноном свијету, и да је коловођа Јереси Наваретској;

6. Који се усуди и прву опоганити; кога ми и ухапосимо, и пишасмо да му судимо по закону својем.

7. Али дође Листја војвода, и оте га из наших руку на велику слау, и посла к теби,

8. Заповједници и нама, који га тужимо, да идемо к теби; а од њега можеп сам испитавши дознати за све ово за што га ми тужимо.

9. А и Јевреји се сложише говорени да је ово тако.

10. А Павле одговори кад му намаже судија да говори: знајући од много година да си ти праведни судија о овоме народу, слободно одговарам за себе:

11. Ти можеш дознати да нема више од дванаест дана како ја изиђох у Јерусалим да се помолим Богу,

12. И није ме у првом нађоше да коме говорим, или буну да чиним у народу, ни по зборницима, ни у граду,

13. Нити они могу посвједочити шта теби сад на мене говоре.

14. Ово ти пак признајем да у путу, који они називају јерес, тако служим Богу отачкоме, вјерујући све што је написано у закону и у пророцима,

15. И имајући надење на Бога да ће бити васкрсеније мртвима, и праведницима и грјешницима, које и сами они чекају.

16. А за ово се и ја трудим да имам чисту свјест свагда и пред Богом и пред људима.

17. И послјег много година дођох и додосох милостињу народу своме и приносом.

18. У томе ме нађоше очпићена у цркви, ни с народом, ни с вином.

19. А имају и Јевреји неки из Азије којима је требало да дођу преда те, и да се туже ако имају што на ме.

20. Или они сами нека кажу, ако су нашли на мени какву кривину, кад сам стајо на скупштини,

21. Осим једнога овога гласа који-јем повисеках стојиши међу њима: за васкрсеније мртвјех доведосте ме да нас на суд.

22. А кад Филипс чу ово, одгоди им знајући врло добро за овај пут и рече: дође дође Листја војвода, извиђају вапу ствар.

23. А калетану заповједи да се чува Павла, и да му се облакша, и ни једноме од његовјех да се не забрављује послуживати га или долазити к њему.

24. А посласи неколико дана дође Филипс са Другимом женом својом, војва брше Јеврејка, и дозва Павла да чује од њега вјеру у Христа Исуса.

25. А кад Павле говораше о правди и о чистоти и о суду који ће бити, упали се Филипс и одговори: иди за сад; а кад узнам кад, дозваку те.

26. А уз то се и надаше да ће му Павле дати нована да би га пустио; рапе се с њим.

27. А кад се наблише двије године, измијени Филипкс Порције Фиста. А Филкс, хотећи Јеврејима учинити на вољу, остави Павла у сужањству.

ГЛАВА 25.

А Фист онда примиши власт посласи три дана изиђе из Ђесарије у Јерусалим.

2. Онда гавари свептенички и старјешине Јеврејске тужаше му се на Павла, и мољаху га,

3. Иштути милости против њега, да га пошаље у Јерусалим; и наређаваху заједу да га убију на путу.

4. А Фист одговори да се Павле чува у Ђесарији, а и он ће сам скоро онамо да иде:

5. Који дакле могу од вас, рече, нека иду са мном, и ако има каква кривина на том човјеку нека га туже.

6. А пошто би у њих не више од десет дана, сиђе у Ђесарију, и сјутрадан сједавши на судијску столицу заповједни да доведу Павла.

7. А кад га доведоше, стадоше у наоколо Јевреји која објажу дошла из Јерусалима, и многе и теше кривине које вешаху на Павла, којих не могаху посвједочити,

8. Кад се он одговараше: нити закову Јеврејскоме, ни цркви, ни Ђесару што сагрјеших.

9. Али Фист, хотећи Јеврејима учинити на вољу, одговори Павлу и рече: хоћеш да идеш горе у Јерусалим и онда да ти судим за то?

10. А Павле рече: ја стојим на суду Ђесареву, овдје треба да ми се суди: Јеврејима ништа нијесам скривило, као што и ти најбоље знаш.

11. Ако ли сам скривило, или учинило што заслужује смрт, не марим учинити; ако ли пак ништа нема на мени не може њима предати. Ђесару идом.

12. Тада Фист, потговоривши са свјетрницима, одговори: Ђесару рече да хоћеш: Ђесару ћеш поћи.

13. А пошто прође неколико дана, Агрипа цар и Вернивија сиђоше у Ђесарију да походе Фиста.

14. И будући да онда много дана остаде, каза Фист цару за Павла говорени: човјека једнога оставио је Филипкс у тужањству.

15. За којег, кад ја објаж у Јерусалиму, изиђоше преда ме гавари свептенички и старјешине Јеврејске молећи да га осудам.

16. Ја им одговорих да није обичај у Римљана да се прије поклони казачовјек на смрт док се оптужени не суди с онима који га туже, и не прими мјесто да одговара за своју кривину.

17. А кад се они овдје састаше, никаквога одлакања не учиних, и сјутрадан сједавши на судијску столицу заповједих да доведу човјека.

18. А ово њега ставши ступарици ни једне кривине које ја мишљах не изнесоше.

19. Нето имаху против њега некава питања о својему ступарству, и о некавом Исусу, који је умрло па Павле говораше да је жив.

20. А ја не знајући у овоме послу шта ћу чинити, рекох би ли хтио ићи у Јерусалим и онамо да му се суди за ово.

21. А кад Павле рече да га чувамо

до суда Августова, заповједних да га чувају докле га пошље к Цезару.

22. А Агрипа рече Фесту: и ја бих рад чути тога човјека. А он рече: сјутра ћеш га чути.

23. Сјутрадан пак, кад Агрипа и Вереника добоше с великијем поносом, и уђоше у судницу с војводама и с старешинама омако града, и кад заповједи Фест, доведоше Павла.

24. И рече Фест: Агрипа царе! и сви који сте с нама! Видите овога за којега ми све мноштво Јевреја досађиваше и у Јерусалиму и овдје, вичући да не ваља да он више живи.

25. А ја дознавши да он ништа није учинио што заслужује смрт, а и он сам рече да ће да иде к свијетломе Цезару, написах да га пошљем.

26. За војега немам шта управо писати господару. За то га и доведох пред вас, а особито преда те, Агрипа царе, да бих, пошто буде испитивање, имао шта писати.

27. Јер ми се чини лудо сужња послати, а кривце његове не јавити.

ГЛАВА 26.

А Агрипа рече Павлу: Допушта ти се да говориш сам за се. Онда Павла пружи живицу руку одговарајуће:

2. За срећу своју држим, царе Агрипа! што се данас пред тобом одговарам за све што ме потворају Јевреји, јер све Јеврејске обичаје и преписања. За то те молим да ме послушаш милостиво.

4. Моје дакле живљење од младости, које је испрва било међу народом којијем у Јерусалиму, знаду сви Јевреји.

5. Како ме знаду испрва, ако хоће посподотити, да по познатој јереси наше вјере живљех Фарисејски.

6. И сад стојим пред судом за надавање обећања које Бог обрече оцелима нацијем,

7. Које се сви дванаест кољена нацијем једнако дан и ноћ служећи на дају да ће доћи. За ово надавање отгужен сам, царе Агрипа, од Јевреја.

8. Шта? зар ви мислите да се не може вјеровати да Бог мртве подиже?

и проповиједати виђјело народу Јеврејскоме и незнабошцима.

24. А кад он ово одговараше, рече Фест великијем гласом: зар лудујем, Павле? Многе те вјетге изводе из пакети.

25. А он рече: не лудујем, честити Фресте, него рјечи истине и разума ка вјетм.

26. Јер за ово зна цар, којему и говорим слободно; јер не вјерујем да му је што од овога непознато; јер ово није било у углу.

27. Вјерујеш ли, царе Агрипа, проповиједати? Знаш да вјерујеш.

28. А Агрипа рече Павлу: још мало ми ћеш не наговорити да будем Хришћанин.

29. А Павле рече: молио бих Бога и само и за много да би не само ти нешто и сви који ме слушају данас били такови као и ја што сам, осим овога овјех.

30. И кад он ово рече, уста цар и судија и Веренија, и који с њима, и који с њима разговараху се међу собом говорећи: овај човјек није учинио ништа што заслужује смрт или окове.

32. А Агрипа рече Фесту: овај човјек могаће бити пуштен да идемо у Телијанску, предаше и Павла и Аруте не од Цезарева чете.

2. А кад уђосмо у лађу Адрамитску да пловимо у Азијску мјесте, отискосмо се; и с нама бјеше Аристарх Македонца из Солуца.

3. И други дан добосмо у Сидон. И Јулије држаше Павла лијело, и допусти му да одлази к својим пријатељима и да га послужују.

4. И ондаме одржавши се доплависмо у Кипар, јер вјетрови бјяху противни.

5. И преплавивши пучину Киликијску и Памфлијску добосмо у Миру Лијанску.

6. И ондје направиш калетан лађу Александријску која плови у Талијанску, метну нас у њу.

7. И плавивши много дана споро, и једва дошавши према Кипру, јер нам вјетар не давајаше, доплависмо под Крит код Саломоне.

8. И једва се возећи поред краја, добосмо на једно мјесто које се зове Добра пристаништа, код којета блаву бјеше град Ласеја.

9. А пошто прође много времена, и већ плавољење не бијаше без страха, јер и пост већ бјеше прошао, свијетловаше Павле.

10. Говорећи им: људи! видим да ће плавољење бити с мужом и великом штетом не само товара и лађе него и душа наших.

11. Али калетан послуша већма корманаша и господара од лађе него ли Павлове рјечи.

12. А не будући пристаниште згодно за зимоване, свијетоваху многи да се одезу одакле, не би ли како могли доћи до Финица, и ондје да зимују у пристаништу Критском, које гледа к југу и к западу.

13. И кад лудујут, мишљаху да им се воља испуни, и подигнувши једра пловљаху покрај Крита.

14. Али не задуго по том луду на супрот њему буран вјетар који се зове Евроклидон.

15. А кад се лађа оте, и ве могаше се вјетру противити, предадосмо је вавлама и пошаху нас.

16. А кад профосмо мимо једно острво које се зове Клауда, једва могасмо ударати чамац,

17. Који извукавши, свакојако помагаху, те га привезасмо од овога за лађу; а бојећи се да не удари на пруд, ступисмо једра, и тако се плавајасмо.

18. А кад нам веона досађиваше бурасјутрадан избациваху товари.

19. И у трећи дан својима рукама избацисмо алат лиђарски.

20. А кад се ни сунце ни звијезде за много дана не показаше, и бугра не мада наваљала, бјаше прошао сав наваљ.

21. И кад се задуго није јело, онда Павле ставиш преда њих рече: треба дакле, о људи! послушајте мене, и не отиснајте се од Крита, и не пнаги ове жукте и штете.

22. И ово сад вас молим да будете

добре воље: јер ни једна душа од вас не ће пронасти осим лађе;

23. Јер у ову ноћ стаде преда ме ангџео Бога којег сам ја и коме служим;

24. Говорећи: не бој се, Павле; ваља ти доћи пред ћесара; и ено ти дарова Бог све који се вове с тобом.

25. За то не бојте се, људи; јер вјерујем Богу да ће тако бити као што ми би речено.

26. Али ваља нам доћи на једно острво.

27. А кад би четрнаеста ноћ, и ми се у лонџоу плавањасмо по Адријанској путчини, помислише лађари да се приближују к некакој земљи.

28. И измјеривши дубину нађоше двадесет хвати; и пронавши мало опет измјерише, и нађоше петнаест хвати.

29. Онда бојџи се да како не ударе на прудовита мјеста бацише са стражњета грађа лађе четири лентера, па се мољашмо Богу да сване.

30. А кад лађари гледаху да побегну из лађе, и слустише чамца у мора изговарајући се као да хоће с предњег краја да спусте лентере,

31. Рече Павле вапелтану и војницима: ако ови не остану у лађи, ви не можете живи остати.

32. Тада војници одрезаше ужа на чамцу и пустише га те паде.

33. А кад лађаше да сване, мољаше Павле све да једу, говорећи: четрнаести је дан данас како чекате и не јеђући живите ништа не овуспити.

34. За то вас молимо да јеђете: јер је то за вапе здравље. А ни једноме од вас длака с главе не ће отпасти.

35. И речавши ово узв хљеб, и даде хвалу Богу пред свима, и преломивши стаде јести.

36. Онда се сви разновеливши и они једоше.

37. А у лађи биђаше нас душа света двјеста и седамдесет и шест.

38. И настани се јела, облакваше лађу ибавившиш ишеницу у море.

39. А кад би дан не познавашу земље; нешто угледаше некавав залев с пијеском, на који се договорилише, аво буте моћуће, да извуку лађу.

40. И подигнувши лентере вожаху се по мору, и одријеливши ужа на грма-

ма, и раширивши мало једно према вјерују који духаше, војасмо се крају.

41. А кад дођосмо као на један језик, гађе се море као равнајељује, наслади се лађа; и предан грађ, који се наслади, оста тврда да се не може помакнути, а кража се разновелише од силе валова.

42. А војници се договорилише да побегну сузвје, да који не исплива и не утече.

43. Али вапелтан желећи сачувати Павла забрани њихов договор, и заповједи онима који знаду пливати да искоче најприје, и да изиђу на земљу;

44. А остали једни на даскама а једни на чему од лађе. И тако изиђоше сви живи на земљу.

ГЛАВА 28.

И кад изиђоше срећно из лађе, тада разумјеше да се острво зове Мелит.

2. А дивљаци чиняху нам не малу љубав, јер намољаше огњ и примише нас све због дивља који иђаше, и због земље.

3. А Павле зграбивши гомлау грања наможи на огњ, и зашавши змија од врућине свочи му на руку.

4. И кад видјаше дивљаци змију гађе виси о руци његовој, говораху један другоме: јамачно је овај човек крањик, којег ибављена од мора суд Божи не остави да живи.

5. А он отресавши змију у огњ не би му ништа зло.

6. А они чекяху да он отече или у један пут да падне мртв. А кад задуго чекаше, и видјеше да му ништа зло не би, промјенише се, и говораху да је он Бог.

7. А навоколо око онога мјеста биђашу села поглавара од острва по имену Полија, који нас прими и угости љубавно три дана.

8. А догоди се да отац Полијев лежаше од грознице и од срдобље, којему укувши Павле помочи се Богу и метну руке своје на њ и испријели га.

9. А кад то би, долажаху и други војди биђашу болесни на острву овоме, и испијеливаху се.

10. И поштоваху нас великијем час-тима; и кад пођосмо, спремише нам што је од потребе.

11. А послаци три мјесеца одвезосмо се на лађу Александријској, која је

блага превидла на острву, и биђашу на вој написани Диоскури.

12. И доплавивши у Сиракузу оставио ондаје три дана.

13. А ондаде отплавивши дођосмо у Ригију, и послаци једнога дана кад дођу, дођосмо други дан у Потмоле.

14. Ондаје нађоше браћу, и они нас замоле те останемо код њих седам дана; и тако пођосмо у Рим.

15. И ондаде чувши браћа за нас изиђоше нам на сусрет тја до Апијева пазара и три крчме. И кад их видје Павле, даде хвалу Богу, и ослободи се.

16. А кад дођосмо у Рим, вапелтан предаде сузвје војводи. Али се Павлу допуста да живи гађе хоће с војником који га чуваше.

17. А послаци три дана Павле сазва старјешине Јеврејске. И кад се они скупеше, говораше им: људи браћо! ја ништа не учиних противно народу или обичајима отацкијем; и Јерусалимањаша предаше ме као сузвја у руке Римљанима,

18. Који извидјавши за мене шћаху да ме пуште, јер се не вађе на мени ни једна мртвна кривина.

19. Али кад Јудејци говораху на супрот, нађера ме невоља да се иштем пред ћесара, не као да бих свој народ имао што кужити.

20. Тогга ради узрок замолех вас да се видимо и да се разговоримо; јер нава ради Израјљева окован сам у ово гвођџе.

21. А они му рекосе: ми нити при-писана писма за те из Јудеје; нити дође-

ко од браће да јави или да говори што зло за тебе.

22. Него мољмо да чјемо од тебе шта мислиш; јер важ је познато ва ову јерес да јој се свуда на супрот говори.

23. И одредивши му дан дођоше к њему у тостоници многи; којима кзаваше свједочећи царство Божије и узјеравајући их за Исуса из закона Мојсијева и из прорџба од Јутра до самога краја.

24. И једни вјероваху ономе што говораше а једни не вјероваху.

25. А будући несложни међу собом, одважашу кад рече Павле једну рјеч: добро кажа Дух свети преко пророга Исавје оценима нашјем

26. Говорећи: иди к народу овоме и кажи: ушима ћете чути и не ћете разумјети; и очима ћете гледати и не ћете видјети.

27. Јер одрвени срце овога народа, и ушима тешко чују, у очима својјем закривше да како не виде очима, и да се не обрате да их испцијелим.

28. Да вам је дакле на знање да се незнабошцима посла спасеније Божије, они ће и чути.

29. И кад он ово рече, отидоше Јевреји препрући се међу собом.

30. А Павле остаде пуна двјеге године о своје троску, и дочекиваше све који му долажаху,

31. Проповједашући царство Божије, и учећи о Господу нашему Исусу Христу слободно, и нико му не брављаше.

РИМЉАНИМА ПОСЛАНИЦА СВЕТОГА АПОСТОЛА ПАВЛА.

ГЛАВА 1.

Од Павла, слаче Исуса Христа, позваног апостола изабраног за јенанбошце вјери имена његовога;

2. Које Бог напријед обећа преко пророва својих у светјем писима

3. О свну својем, који је по тјелу рођен од сјемена Давидова,

4. А посвједочен силно за сина Божјегга Духом светије по васпренију Господа Исуса Христа.

из мртвијех, Исусу Христу Господу нашему,

5. Преко којегга примисмо благодат и апостолатство, да поворимо све незнабошце вјери имена његовога;

6. Међу којима сте и ви позвани Исусу Христу,

7. Свима који су у Риму, љубавница Богу, и позванима светима: благо-

дат вам и мир од Бога оца нашега и Господа Исуса Христа.